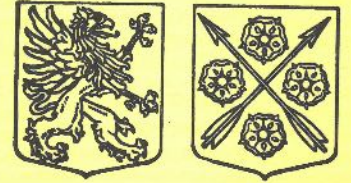
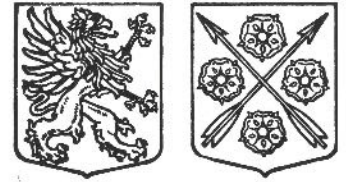

Södermanland-Nerikes Nation

Majhälsning till landsmännen 68 -1995

Södermanland-Nerikes Nation

Majhälsning till landsmännen 68 -1995

Innehåll

Glad vår!	3
Från Höst till Höst	5
Karl Asplund, sörmlänning, av Brita Nordlander	7
På Madagaskar – då och nu, av Åke Andolf	13
Kuratorskonventet – Nationernas förbund eller Förenta nationerna, av Gustaf Skördeman och Harald Rydberg	20
SNart -97, av Mikael Cederqvist	29
Avlidna landsmän	30
In memoriam	31
Från Vår till Vår, av förste kurator Gustaf Lind	34
Nationens ekonomi 1994, av andre kurator Katarina Wigle	42
Nationsföreningar	43
Nationens ämbetsmän och nämnder	44
Nya medlemmar och ändringar i Seniorföreningen	48

Majhälsning till landsmännen startade år 1928. Den utges sedan 1974 av Södermanlands-Nerikes nations Seniorförening. Register för tidigare årgångar finns i Majhälsning 1937, 1947, 1957, 1967, 1982 och 1992.

Majhälsningen distribueras genom
Södermanlands-Nerikes nation
Box 661
751 28 Uppsala
Tel. 018/131994

Glad vår!

I går började våren en timma tidigare, med sol och ljumma vindar samt en promenad längs Ekolns strand. I dag är det vinterns värsta snöstorm med flera minusgrader, bussar och bilar i diket och en släng av ryggskott, efter en besvärlig snöskottning. Då känns det skönt att dra sig inomhus och skriva förord till årets Majhälsning. Vädrets snabba växlingar tyder på att april är nära. Samma växling mellan hopp och förtvivlan drabbar redaktören, när han hör det lätta slamret från brevlådan. Ska den innehålla det utlovade, men ännu saknade manuskriptet – det som ska lyfta årets Majhälsning till nya höjder och knyta ihop uppsatserna till en konstruktiv och berikande enhet? Goda kontakter med ett förstående tryckeri har emellertid räddat mig tidigare.

Ett tema som förenar två av bidragen är Madagaskar. Brita Nordlander har forskat i sina släktpapper och plockat fram en del material av och om Karl Asplund, som för många är känd för sina illustrationer till spexet På Madagaskar i sångboken. Uppsatsen kompletterar därmed uppgifter i tidigare Majhälsningar. Redaktören fick i december ett brev från Antananarivo från Åke Andolf, som var förste kurator 1970–71 och som från 1992 medverkat i ett världsbanksprojekt på Madagaskar. Det som han där berättade var så intressant, att jag bad honom utveckla sina reflektioner och även forska vidare om den eventuella förebilden till Uschiameja.

Kuratorskonventet är en för Uppsala lika unik företeelse som nationerna. Dess presidium har i år en stark sörmland-närkingsk bemanning, vilket emellertid inte är första gången i dess historia. Trots detta och trots att konventet är 165 år och städse haft ett starkt inflytande över det akademiska Uppsalas festkalender, är det ett dimmigt begrepp utanför kuratorskretsen. Oklarheten om dess historia, roll och uppgifter har skingrats av Gustaf Skördeman, tredje kurator 1987/88 och Curator Curatorum ht 1988 och andra i den bok som utkom till 160-årsjubileet och som i bearbetat skick presenteras i denna majhälsning.

Södermanlands-Nerikes nation har en lång och i huvudsak väl dokumenterad historia och jubiléerna duggar nu tätt. I mars firade nationen 400-årsminnet av att två södermanlänningar omnämns i en matrikel för universitetet och om två år det dags att fira 100-årsminnet av nationshusets invigning. Innan dess behöver huset renoveras och uppläggningsarbetet beskrivs av Mikael Cederqvist under titeln SNart -97. Av troligen oskattbart värde för den framtida skildringen och analysen av nationens historia är kuratorernas återkommande redovisning av det som sig under året tilldragit på nationen. De utgör ett nödvändigt komplement till och en mer jordnära korrektion av krönikornas mjukdata, som på ett friare sätt tolkar vad som rört sig i aktörernas inre och så att säga bakom kulisserna. En uppsättning hårddata om nationen och seniorföreningen kommer som vanligt i slutet av Majhälsningen, men först beskriver vår nye ordförande, Jan-Olof Smedberg, föreningens höstfest och det som hänt och händer på väg mot nästa höstfest – och det är inte lite.

Redaktören

*Redaktör för
Majhälsningen:*
Harald Rydberg
Blåhakevägen 17 A
756 52 Uppsala
Tel. 018/32 01 36

Seniorföreningens styrelse

Jan-Olof Smedberg (ordf.)
Matias Eklöf
Annika Malmberg
Olle Nordberg
Eva Rimsten
Richard Ringmar
Lars Wahlund
Göran Ågerup
Lennart Äqvist

Inspektor:
Leif Lewin

Nationens skattmästare:
Gunnar Ekman

Majhälsningens redaktör:
Harald Rydberg

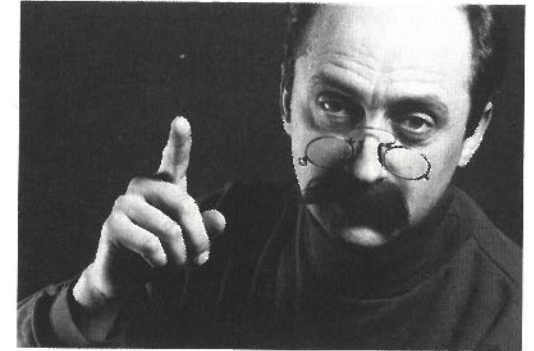
Förste Kurator:
Gustaf Lind

Seniorföreningens ordf.:
Jan-Olof Smedberg
Dragarbrunnsgatan 58
753 20 Uppsala
Tel. 018/69 50 81

Seniorföreningen är öppen för alla gamla landsmän och landsmaninnor och andra intresserade och gynnare av nationen. Detta betyder, Kära sörmland-närking, att Du kan uppmana de vänner som gärna följer med på nationens fester att bli medlemmar i vår förening. Föreningens postgironummer är 2 59 06-9. Medlemsavgiften är 50 kr för årsbetalande och 300 kr för ständigt medlemskap.

Från Höst till Höst

Av seniorföreningens
ordförande
Jan-Olof Smedberg

Hösten, det är då de sanna vårkänslorna väller fram. Det ligger en förnimmelse av nystart i luften, den klara och friska luften genom vilken man tycker sig se längre än annars. Det är nu man vill sätta igång projekt, ta nya tag och lära sig nya saker. Det måste vara en betingad reflexkänsla sedan skolåren då varje höst innebar en ny klass, kanske ett helt stadium högre, en hel sommar klokare. Och som ackompanjemang till alla spirande höstviljor exploderar naturen i ett färgcrescendo som ville den säga "Det här är det bästa jag kan, sätt igång själv nu!"

Och då gör man det, genom att gå på Seniorföreningens Årsfest, traditionsenligt andra lördagen i oktober, vilket hösten 1994 innebar ett så tidigt datum som 8 oktober. Glada återscenden, nya bekantskaper och ett dignande kaffebord sätter genast alla i rätt feststämning. För många räcker det bara att komma innanför nationshusets väggar för att festblicken skall tändas. Den kulturella aktiviteten efter årsmötet bestod i ett intressant besök på nya Arkivcentrum på Dag Hammarskölds väg, där vi under sakkunnig ledning av våra landsmän Lars Otto Berg och Charlotta Brylla visades runt. Att ortnamn fascinerar många visades tydligt av alla frågor som ställdes när Ortnamnsarkivet presenterades. Men den mest häpnadsväckande upptäckten i arkivcentrums djupa valv (ljusa datasalar låter inte så spännande) var ändå fyndet av fru Inspektors studentbetyg! Bra var det också!!! Dödahavsrollarna betrakta vi numera som blaha blaha.

Årmötesförhandlingarna var som vanligt uppsluppet seriösa. Den gastkrämmande följetong om Stadgarna med vilken Harald Rydberg numera trollbinder hela auditoriet är nu inne på så många avsnitt att man måste slå ihop både Foresytsagan, Dallas och Hajen-filmerna för att få ihop lika många delar. Måhända kan Harald kontrakteras av Hollywood för att författa en sjätte Hajen-film, för senast lämnade han stadgarna flytande i en bit isberg på världshavnen. "Jaws 6 – The Seniorföreningen Bites Back"?

Bland de mer nervlugnande inslagen under förhandlingarna var när Inspektor på frågan om nationsobligatoriets avskaffande svarade att situationen var osäker. Nu, våren 1995, kan vi vara ännu lugnare då vi vet att obligatoriet får vara kvar!

Eftersom föreningens dåvarande ordförande, Hans-Hans Corell (som han numera heter inom FN), kallats att arbeta inte bara för en, utan för alla världens nationer, såg han sig nödgad att avgå. (Den egentliga och diplomatiskt känsliga orsaken står att läsa om i årsmötesprotokollets resumé av hr Rydbergs eskapader). Undertecknad valdes till ny ordförande och styrelsen förnyades även med Matias Eklöf, Eva Rimsten och Lennart Åqvist. Olle Nordberg och Annika Malmberg omvaldes.

Trots ett färre antal deltagare än vanligt, ett sextiotal, blev festen en lika glad tilldragelse som vanligt. Klubbmästarnas listiga bordsfördelning i salen gjorde den välfylld ändå. Kören bejublades och Hornboskapen bevitades med servietterna på det numera gängse viset. Dans, trappmarsch och sexa, allt var som det skulle.

Årsmötet gav styrelsen i uppdrag att ta fram en jubileumsbok med anledning av att nationshuset fyller 100 år 1997. Aktiviteten har därför redan varit hög bland styrelsens medlemmar. En bokkommitté har både tillsatts och kommit en bra bit på väg. I kommittén ingår förutom herrarna Eklöf och Rydberg från styrelsen, Sven G Svensson, Anders Åman och Lars Otto Berg. Boken planeras vara klar vid ingången till jubileumsåret. Den skall säljas och användas som tackgåva till donatorer i den insamling som görs för husets renovering. För var och en med minsta nationsintresse blir boken en dyrgrip och Seniorföreningens medlemmar gör klokt i att hålla sig framme för att komma över ett exemplar. Upplagan blir begränsad.

Det är inspirerande för oss i styrelsen med det intresse och engagemang för Seniorföreningen som Nationen visar, främst genom kuratel och ämbetsmän. På initiativ av Förste Kurator Gustaf Lind har artiklar om föreningen skrivits och publicerats i flera lokaltidningar. Som ordförande ombads jag att på ämbetsmannakongressen tala kring nationens både äldre och yngre historia. Önskemål finns att Seniorföreningen skall skriva kontinuerligt i Aktuellt och berätta om sina aktiviteter. Som ett yttersta bevis på att Nationen ser föreningen som en levande del av verksamheten finns numera dess ordförande med på ämbetsmannatavlan. Som Förste Kurator uttryckte det i ett brev till mig: "Det är roligt och nyttigt med seniorer som deltar i nationslivets vardag och inte bara i föreningens sammanträden." Jag vill uppmuntra, ja, jag kanske till och med vågar uppmana, de föreningens medlemmar som har möjlighet, att bege sig till nationen även till vardags. Besök torsdagsärtor, fredag- och söndagmiddagar och helgkaffet. Låt oss gensvara på den önskan om kontakt med äldre landsmannagenerationer som dagens studenter visar. Jag vågar lova att det blir fruktbarande för alla!

Årsfesten 1995 går av stapeln den 14 oktober. Programmet är planerat och vi hoppas på minst en överraskning. Framför allt hoppas vi på stor uppslutning. Det finns ett slumrande intresse för föreningen som vi skall väcka. För Seniorföreningen är en vaken del av Södermanlands-Nerikes nation!

Karl Asplund, sörmlänning

Av Brita Nordlander

Nedanstående kommentarer till våra nationsspex med anledning av turnén 1910–11 har jag haft liggande bland mina släktpapper. Det är en presentation skriven av Karl Asplund och ställd till Aftonbladet våren 1911 med anledning av framförandet av spexen på Svenska teatern.

"De sörmländska spexoperorna

Om lördag och söndag får stockholmshpubliken tillfälle att förnya bekantskapen med de båda spexen "På Madagaskar" och "Mohrens sista suck", som senast med stor framgång uppfördes 1907 å Östermalmsteatern. Det är nu som då Södermanlands-Nerikes nation i Uppsala, som står för framförandet av de gamla välkända pjäserna.

I början av januari företogs sörmlänningarna den största spexturnén, som hittills arrangerats från Uppsala, varvid de båda spexen överallt i landsorten fingo det mest oreserverade erkännande – såväl för sin trots åldern ännu alltjämt friska humor som för det goda framförandet, som särskilt vad orkestern beträffar aldrig torde stått högre än denna gång.

Turnén synes hava varit ansträngande, i det att vid avslutningen de flesta sångarna voro alldeles utsjungna, men de ha tagit god tid på sig att repa sig till det stora slaget på Svenska teatern.

Pjäserna torde vara så välbekanta för Stockholmshpubliken att ingen redogörelse för innehållet kan behövas.

De tillhöra båda en gammal art av studentspex, de stora operapardierna, en art, som numera inte odlas i Uppsala, där läsningen alltmera uppslukar de ungas tid och krafter. Lundensarne framförde ju häromåret ett ypperligt spex i denna art, "Gärda", men i allmänhet är det en alltför stor apparat, att sätta igång med det arbete, som fordras för åstadkommandet av ett sådant, även om det ligger någon sanning i myterna om att alla spex födas av ett muntert samkväm och för en enda natt.

Det är 1860-talet, som såg dessa, de kanske mest framstående av alla spex, födas, och endast få av de vid den tiden första uppsättningen medverkande leva ännu, regementsläkaren dr. Anton Kull och prosten August Forssman i Huddinge i Strängnäs stift, vilka tillsammans komponerat den Offenbachskt uppsluppna musiken till "Madagaskar", vars libretto som bekant skrevs av den vid unga år genom en olyckshändelse borttryckte Hugo Montgomery-Cederhjelm, alla medlemmar i Södermanlands-Nerikes nation.

En del av innehållet är kort karakteriserat i ett gökrim:

Madagaskar är ett spex
där det ideligen släcks.

Om premiären 1869 berättar prosten Forssman i ett senare brev:

”Den gavs första gången å nationens sal vid Ö. Ågatan och åhördes av en publik, som fyllde ej blott salen, utan även tamburen och nedre förstugan. Montgomery hade inbjudit sin far och en mängd andra riksdagsmän, vilka funno sig så roade, att de kvarstannade från lördag till måndag morgon.”

Bland de ännu kvarlevande veteranerna från denna tid märkes artisten Axel Borg, vilken målade /de/ starkt tropiska kulisserna och även utförde ett av de mest maktpåliggande partierna, stormoritasken Radamuffos.

Den andra pjäsen, ”Mohrens sista suck”, är ännu bättre känd överallt. Det finns väl icke många sång- och teatersällskap, som icke någon gång spelat den lilla i all sin korthet och enkelhet mördande parodien på en italiensk opera-seria i Verdis stil.

Vid sådana representationer har den ofta uppblandats med groteska tillsatser, som från början äro främmande för idén. Sörmlänningarna ha i jul liksom förra gången här i Stockholm spelat den enligt den ursprungliga regiens fordringar, med det sanna tragiska allvaret, i vilket kanske en publik, som vants vid revyernas barocka effektsökeri, finner alltför återhållsamt för ett spex, men som vunnit de gamla spexkännarnes bifall därför, att det burleska elementet i parodien genom kontraster med det högtravande operamanéret kommer starkare till sin rätt.

Det revymässiga har på senaste tiden onekligen gjort ett starkt intrång i det gamla klassiska spexskriveriet, och från de sista åren finnes väl knappast något Uppsalaspe, som har vunnit den gloria som de gamla operorna från 1860-talet, vilkas författare, med det på en gång godmodiga och överdådiga skämtlynnat gjort sig ett monument i en av ”Madagaskars” centralfigurer, överliggaren Vigg, vars goda studenthumör icke ens sviker inför människogödarnes och hudavdragarnes knivar – Han är säkert släkt till den student, som enligt legenden blev lyft över broräcket av en stark ”bracka” och hängande över forsen anmälde: Jag tror att Brackan darrar på manschetten” –

– Och det är att hoppas att detta studenthumör – utan all jämförelse för övrigt – skall lika gott reda sig i den svåra situationen att föra fram spex på en teater, där publiken vants vid en så hög nivå som på Svenskan, – den enda teater, som Ranft kunnat upplåta åt de gästande spexspelarna.”

Karl Asplunds år på Nationen

Namnet Karl Asplund kände jag väl till, när jag kom till Nationen år 1941. Hans syster Karin var gift med min morbror Gösta Fröman, och i min Mammans fotoalbum från ungdomstiden i Nyköping förekommer han ofta på bilder från glada seglatser runt Gamla Oxelösund tillsammans med kamraterna. Till Uppsala och Södermanlands-Nerikes Nation kom han 1908, likaså hans bröder Erik och många av Nyköpingsvännerna: Erik Wellander (”Riktig svenska”), Carl Cederblad (känd folkbildare), Ragnar Hyllén-Cavallius (teaterman, operaregissör). De kom att betyda mycket för nationslivet och för spex-traditionen.

På seglats vid Oxelösund 1911 med fr v Lisa Fröman, Karl Asplund och Karin Asplund, vid rodet Ingemar Widebeck.

Genom att min Far, Mats Redin, sörmlänning från Eskilstuna, var samtida och vän med dem på Nationen hörde jag berättas om den epoken och kom också att lära känna dem personligen.

Första mötet på Nationen med På Madagaskar var för mig som för så många andra ”Uschiameja” och ”Stridsvind”, som vi skralade till snapsen – dessa nyckelord, som uttalade vid oväntade möten ute i världen kan avslöja en sörmland-nerking och leda till lyckliga samtal om väsentligheter som Carl Carlsson Gyllenhielm och Ulf Peder Olrog! Vidare förekom i sångboken Karl Asplunds teckningar med motiv från ”Madagaskar” (originalen finns på Nationen och gavs ut som Madagaskar illustrata 1911).

Karl Asplund har berättat om sina uppsalaår och Nationen bl a i Majhälsningen 1943 och i minnesboken Livets smultronställen 1945, varifrån nedanstående citat är hämtat.

”Det nya, den stora uppenbarelsen för oss var Nationen. Det smakade för en liten plugghäst att efter frukosten gå upp i denna och slå sig ner i en jättelänsstol under stolta historiska porträtt och känna sig fri och ledig, sedan man varit på examinatorium, och läsa dagstidningarna ...

dunka bräde eller spela schack eller lyssna till äldre landsmäns sarkastiska marginalanmärkingar till dagshändelserna – i detta var Erik Wellander en överdängare – det var nog förverkligandet av en önske- och frihetsdröm.”

Vid recentiorsgasken utdelade Förste kurator uppdrag åt de nya och den som i likhet med Karl Asplund inte spelade något instrument fick order att spela bastuba ”eller i värsta fall pukorna” i Hornboskapen, som frambragte sällsamma och sorgmodiga ljud från musikrummet. Andra gasker dominerades ofta av skalden Olof Thunman, som gärna höll hov på S-N, deklamerade och sjöng för begeistrade åhörare, samt Rutger Sernander, redan då berömd växtbiolog med betydande nattlig uthållighet, då han stod mitt i soffan och talade tändande men också litet gungande, beroende på soffans hårt prövade resårer. Nationsfrançaisen dansades vilt, men eftersom deltagarna i gaskerna var enbart manliga markerades damerna av avigvända kavajer och byxor, uppkavlade över knäna.

Karl Asplund anlätades också vid uppförandet av de sörmländska spexen. Han ville gärna följa med på den stora turnén med På Madagaskar och Mohrens sista suck i Mellansverige 1910–11, men hans stränge fader Conrad i Nyköping ansåg, att eftersom Karl ännu inte var myndig, var detta olämpligt. Dock fick han tillfälle att stöta till i Örebro för att tillverka nödvändiga kulisser i den gymnastiksal, där scenen var belägen. De ”framtröllade på knappa två hektiska dygn dekorationer till de båda spexen. Tiden var knapp, och vi hittade på ett tidsbesparande arbetssätt. Vi nedkastade från höga stegar limfärg på spännpappersfonderna dymedelst föregripande sprutlackeringsmetoden. Och när det blev bråttom sista natten skisserades mindre palmkronor, så att man kastade hela blomkrukorna, i vilka färgen blandades, av magiska skäl tillsatt med några spetsglas sherry.”

Såväl sångare som rekvisita blev så småningom slitna och Karl fick rycka ut till olika städer för att tillverka nya buskar till Mohren. Turnén betecknades långt senare av Aspund som en ”gigantisk ungdomlig dårskap”, den blev en publiksuccé i landsorten, ökade inte musikkassan men däremot konsumtionen i mellersta Sverige av champagnemärket Veuve Cliquot. Om spexen och stockholmsföreställningen skriver Karl Asplund i Livets smultronställen:

”Spexet tog vid den tiden mycket intryck av sin halvsystem revyn, vilket det också senare lär ha gjort. Gudskelov är Nationens båda klassiska spex, Mohren och Madagaskar så slutgiltigt utformade som opera seria och opera buffa, att det är otänkbart att fingra på dem. De är naturskyddade. Lite förlegade ansågs de på vår tid, som jag tyckte med orätt, och de hade inte stor framgång när de 1911 uppfördes på gamla Svenskans scen i Stockholm. Ett tillägg hade gjorts i Madagaskar av koreografisk art, en balett av två apor, som gjorde en fantastisk succé, tack vare Gunnar Alms – sedermera fiskerispecialist – egendomliga naturbegåvning att på ett nästan skrämmande sätt maskera om gudsbelätet till illusorisk apgestalt. ‘På Madagaskar äro aporna de kvickaste’, anmärkte Stockholmspressen efter föreställningen på Svenskans.”

Min far Mats Redin på sitt studentrum på nationshusets vind i juni 1918 (rummet rakt ovanför huvudentrén).

Karl Asplund regisserade Nationens insatser i 1910 års Studentkarnevalståg och han deltog aktivt i teaterlivet på Nationen. I sin novellsamling Studentrum, som kom ut 1912, relaterar han en repetition av Mohren (där senare tidens aktörer nog känner igen sig):

”Börja nu! klagade regissören. Plats på scenen! Första akten. Opp med ridån! Mohren gick och knäppte på lutan: Rotu-unda, Rotu-unda, hör min luta och min sång! – Jäkla golv! – Rotu-unda, Rotu-unda, gö-ör ej, ack gör ej min väntan för lång!”

Rotunda klättrade upp på bordet i en fantasi-spansk dräkt, ur vilken det stack upp ett mörkt orakat huvud med guldbågade glasögon. – Bal-konghelvetet brakar ju ner – Min älskling, här från balkongen, jag hör din luta och din sång. – Håll käften bakom scenen! . . . min väntan för lååång! Ett långt smäktande: Jag kom-mer, jag kom-mer! – I helsicke, röt pianisten. Du kommer in en hel takt för tidigt. Om igen. Vi skulle behöva tre repetitioner till! flämtade regissören.”

I Studentrum är studenterna dock inte enbart spexande, de tillbringar mycken tid med studier och filosofiska samtal om livet, kärleken och döden i den berömda skinnsoffan på Gillet.

Konstvetare och diktare

Karl Asplund studerade först litteraturhistoria och har målade beskrivit en tentamen för den store Henrik Schüick, men han blev alltmer engagerad i konsthistoria och inventering av gammal kyrklig konst, bl. a. berättar han om en strapatsfylld undersökning av Helga Trefaldighetskyrkans vind. Genom förmedling av dåvarande Förste kurator Matts Essén fick Karl Asplund uppdraget som informator åt envoyen Wrangels pojke i London. Där fick han tillfälle att studera stora samlingar av den svenske konstnären Egron Lundgren, vilket resulterade i en avhandling om denne 1915. Asplund fortsatte som konstkritiker och expert, skrev bl.a. viktiga verk om Axel Fridell och Nils Dardel och blev slutligen chef för Bukowskis konst- och antikhandel.

Redan under gymnasietiden hade Karl Asplund ägnat sig åt versskrivande (han dristade sig bl.a. att sända några alster till Bo Bergman för bedömning och fick rådet att fortsätta). Debuten kom med den nämnda novellsamlingen Studentrum och 1913 kom versdebuten med Världsliga visor. Känd och älskad blev han genom dikten "Hjältarna" 1913 om de tre okända från Titans undergång, som offrade livet för medpassagerarna. Kärleksdikten "Daphne" från 1921 tonsattes långt senare av Berndt Egerbladh och blev något av ett örhänge. I diktsamlingarna Klockbojen 1925, Skuggorna 1929, Silverbron 1936, Det brinner en eld 1940 och i översättningar av engelsk och fransk poesi framstår Karl Asplund som en av de främsta lyrikerna från denna tid vid sidan av Sten Selander och Gunnar Mascoll Silfverstolpe.

Konstvetare, estet, humanist, ja, men när Karl Asplund skrev prologen till Madagaskars framförande vid Kamratmötet 1947 finns den speciella genuina sörmland-nerikingska touchen kvar. Några strofer får avsluta:

"O, homboskap! Decennier rulla undan
men avelsstammen lever hårdig kvar
till gamla oxars leende begrundan.
Falskspelare vi nämnts i forna dar.

I nalkens, töckenskepnader, ur nätter
som sänkt i Törnrossömn ett svartfyllt hov.
Så brummen, trummor, smattren, esskornetter
på Madagaskar Uschiamejas lov!"

På Madagaskar – då och nu

Av Åke Andolf

I slutet av 1992 blev jag tillfrågad om jag ville delta i ett världsbanksprojekt på Madagaskar. Man behövde knappast fråga två gånger. Att fråga en gammal SNärking om han vill åka till Madagaskar torde vara som att fråga en muslim om han vill följa med till Mekka. Efter att ha sjungit Stridsvind och Uschiameja några tusen gånger såg jag det som en fantastisk chans att äntligen få se Människoätarnas land, och ett par månader senare befann jag mig alltså där, som det senare skulle visa sig, första gången av flera. I likhet med Södermanlands-Nerikes förste representant på ön hade jag första gången jag var där med mig en reskamrat från Frankrike, en förtjusande sekreterare vid namn Veronique. Allt var inte bättre förr.

Större än Sverige

Madagaskar är som bekant en ö strax öster om Afrika. På kartan ser den ganska liten ut på grund av det förvrängda perspektivet, men den är faktiskt 600.000 km², klart större än Sverige, och med en befolkning på ungefär 12 miljoner. Madagaskar koloniserades för bara cirka tusen år sedan, och inte från Afrika, som man skulle kunna tro, utan från Indonesien, och befolkningen är än idag till 95% asiater, med bara ett litet afrikanskt inslag. En gång i tiden var hela ön täckt av regnskog, men numera är stora delar av landet en grön öken, med endast karg växtlighet. Anledningen är att man under århundraden bedrivit svedjebruk, som resulterat i att jorden sedan sköljts ut i havet

Kollegor från Världsbanken med författaren i mitten.

under regnperioderna, något man ser när man flyger in över ön: Betsiboka, Madagaskars största flod är intensivt röd av den röda jorden och blöder ut i havet. Bland annat som en följd av detta är Madagaskar ett av jordens fattigaste länder, med en BNP per capita på drygt \$200 om året.

Ön är trots allt bördig, och det finns inga större svältproblem. Djurlivet är mycket speciellt, med många endemiska arter, alltså sådana som bara finns där. De mest kända är givetvis lemurererna – halvaporna – som man ju kan se på Skansen. Turism är ett närmast okänt begrepp, bortsett från en eller annan fanatisk fältbiolog. Med tanke på den totala bristen på infrastruktur är det knappast förvånande. Att ringa inom landet är nästan omöjligt, och vägarna får tjälkottsvägar i Norrland att verka vara matsalsgolv. Huvudstaden Antananarivo – ofta förkortat till Tana – är närmast medeltida till sin karaktär, med trånga gränder, mycket stor höjdskillnad – inte mindre än 200 meter, och ett enormt folkliv. Madagaskar är på många sätt den sista vildmarken, ett land som får Indien, Kina och de flesta afrikanska länder att framstå som ytterst civiliserade.

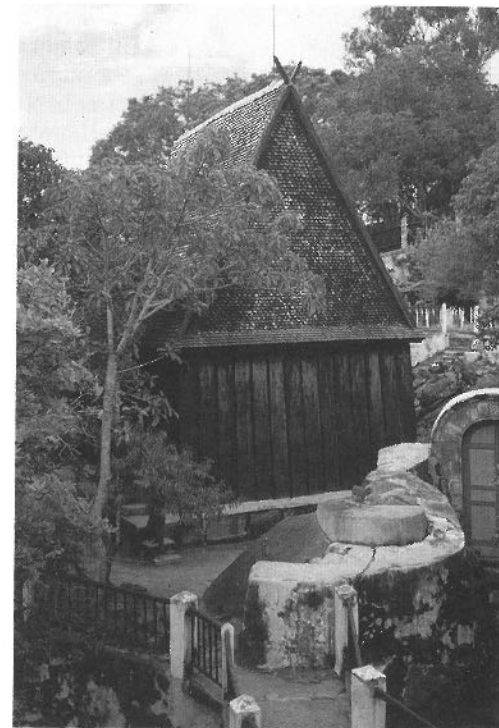
Demokrati med frågetecken

Politiskt är Madagaskar numera – åtminstone på papperet – en demokrati. Fransk koloni sedan 1890-talet, blev det självständigt 1960, bara för att kort efteråt få en marxistisk diktator – Ratsiraka – som hämtade sina förebilder i Nordkorea och Albanien. I likhet med förebilderna var landet i många år närmast helt tillslutet, vilket kan förklara varför man hört så litet om det. 1993 genomfördes en oblodig revolution, en ny president valdes, och ett demokratiskt parlament. Att Aktuellt och Rapport inte uppmärksammade händelserna är väl inte att förvåna, och beror kanske på att deras reportrar inte behärskar franska, eller att det är roligare att åka till Sydafrika, vad vet jag. I valet ställde inte mindre än 140 partier upp, och 20 kom in, så man kan fråga sig vari förbättringen består. Alla verkar dock inte ha märkt av förändringarna. Antananarivos största bokhandel har fortfarande en avdelning ägnad åt Enver Hodjas och Kim Il Sungs samlade skrifter, samt ett stort osålt lager av Brezjnevs tal vid den 25:e partikongressen 1976.

På Madagaskar

Något många troligen inbillar sig är att miljön för operabuffan ”På Madagaskar” är helt gripen ur luften, fria fantasier av fördomsfulla artonhundratalsmänniskor. Inget kunde vara mer fel. Författarna hade med största sannolikhet viss kännedom om förhållandena på Madagaskar och bedrev kanske till och med viss källforskning. (Se vidare Carl Gösta Widstrands utredning i Majhälsning 1977.)

Så är till exempel namnen Rakka och Radamuffo är inte helt påhittade, även om man knappast hittar dem i någon telefonkatalog. Praktiskt taget alla efternamn på Madagaskar börjar nämligen på Ra-, något som gör just telefonkatalogerna något svårletade. Jag höll en gång ett seminarium där 23 av de 26 deltagarna hade namn som började på denna förstavelse. Då namnen ofta är långa och krångliga använder även malegasserna gärna förnamn, som

Kung Nampoinas enkla hydda.

nästan alltid är europeiska. Förstavelsen Ra- betyder inte ”son” – som man kanske skulle kunna tro – utan snarare ”den som...” (är, har gjort något, kommer från etc.) Att sedan uppsalastudenten heter Rapp är väl möjligen bara för alitterationens skull.

Något som kanske är mer sensationellt är att Uschiameja har existerat! Hon hette givetvis inte det, men förebilden Ranavalona I, som regerade 1828–61 – och alltså dog några år innan operabuffan skrevs – var på sin tid ökad i hela Europa som en mycket grym drottning.

Nampoina – Madagaskars Gustav Vasa, eller Lenin

Madagaskars moderna historia börjar någon gång i slutet av 1700-talet. Enligt legenden besegrade 1789 Andrianampoinimerina i ett stort slag med tusen krigare 13 andra stammar och blev härskare över öns centrala högplatå. I närheten av platsen för slaget ligger numera huvudstaden Antananarivo, som f.ö. betyder just tusen krigare. Enligt samma legend befäste Nampoina – som hans namn oftast tack och lov förkortas till – sin makt genom att ta sig en hustru från var och en av de besegrade stammarna. Vad gör man inte för att behålla makten... Nampoina ansågs av samtida européer som en ”genialisk barbar”. Han planerade att ena hela ön; ”havet är gränsen för mina risfält”, och ska-

pade ett rike som nästan kan beskrivas som socialistiskt. Enligt uppgift skall han ha sagt: Till de friska: Arbeta! Till de sjuka: Ta vad ni behöver av det som finns! Det låter närmast som en travestering av Lenins gamla maxim: "Av var och en efter förmåga, åt var och en efter behov". Men inte bara detta delade han med sina socialistiska efterföljare: Han skall dessutom ha utövat sin makt genom att hålla timslånga tal, späckade med ordspråk och aforismer, endast avbrutna av frågor av typen: "Är det inte så mina undersåtar?", varvid dessa givetvis förväntades svara "Jovisst är det så, härskare" eller någonting liknande.

Nampoina dog omkring 1810 och begravdes i en silverkanot, ett arv från malegassernas avlägsna indonesiska förfäder. Hans favoritson Radama efterträdde honom. Denne fortsatte sin faders verk och enade större delen av ön. Han hade dock en viss svaghet för allt västerländskt – framför allt uniformer och alkohol – och öppnade upp landet för franska och engelska missionärer och handelsmän. Madagaskar fick under hans tid ett skriftspråk, en så lyckad fonetisk kombination av engelska och franska att tusentals malegasser på bara några år lärde sig läsa och skriva. Radama I dog år 1828 vid bara 36 års ålder, troligen av kraftig alkoholkonsumtion och utsvävande leverne. Vissa vill dock ha det till att han förgiftades av sin gemål, men även om hon var nog så diabolisk, så är det knappast troligt.

Uschiamaja träder in på scenen

Här kommer alltså vår Uschiamaja, eller Ranavalona in i handlingen. Madagaskars skräck, Nero, Caligula. Många är de tillnamn hon fått. Ranavalona betyder annars "den som är vikt", det vill säga undanlagd, sparad för större saker. När hon efterträdde sin make 1828, så började hon med att se till att mörda alla hans släktingar. Fortsättningen på hennes regim blev dessvärre inte mindre blodig.

Hon föresatte sig att befria Madagaskar från västerländskt inflytande, och att återgå till gamla sedvänjor. De malegasser som övergått till kristendomen förföljdes mycket hårdhänt, högg ner, brändes levande, förgiftades eller kastades ner för ett stup framför drottningens palats i Antananarivo. Många beskrivningar av dessa grymheter finns bevarade i just drottningens palats, numera museum, bland annat tidningsartiklar med bilder av skräckslagna missionärer som lyckats fly från Madagaskar och intervjuats av den tidens krigsreportrar. (Någon som får associationer till Bosnien?) Gemensamt för beskrivningarna är den taperhet som de förföljda visade, och hur de gick i döden om inte med ett leende på läpparna, så i allafall med en psalm, gärna Psaltaren 137, "Ty de som höllo oss fångna bådo oss där att sjunga..." Parallellt drogs med de första kristna i Rom, och hur de förföljdes av kejsar Nero. Faktum är att antalet kristna i Antananarivo kring 1830 inte var fler än 200, och att endast en mindre del av dem avrättades. Förföljelserna fick dock två omedelbara konsekvenser, kristendomen fick ett uppsving tack vare martyrerna, och praktiskt taget alla västerländska missionärer lämnade ön under 1830-talet.

Även om Ranavalona så grymt förföljde de kristna, så var hennes avsikt i

första hand att bevara Madagaskars självständighet, och minska det utländska inflytandet, speciellt över gamla sedvänjor och traditioner, där kristendomen upplevdes som ett hot. När missionärerna fördrivits kunde hon alltså återgå till sina hedniska ritualer, och då främst Badets fest, Fandroana. Varje november badade nämligen landets kvinnliga suverän i en badbassäng överst i ett torn, en intressant ceremoni som inte bara imponerat på religionshistoriker. Badet var heligt, och hela befolkningen bevittnade det. Drottningen bestänkte sig med uppvärmt vatten bakom en röd bonad, medan folket offrade bufflar, som broderligt delades. Så småningom fick folket tillträde till den kungliga badplatsen. Vattnet, som blivit heligt efter suveränens bad, drack man gärna av, och ingen var förhindrad att själv ta sig ett dopp, vilket de manliga undersåtarna särskilt uppskattade.

Även om hon var grym, finns det inga belägg för att Ranavalona och hennes stamfränder skulle ha varit kannibaler. De enda människoätare som verkar finnas på Madagaskar är malariamyggorna. Enligt uppgift är risken att bli stucken av en mygga med malaria cirka en på hundra. Även om det är något bättre odds än rysk roulette är malariprofylax att rekommendera. Något annat som drabbar en stackars svensk som besöker ön är, om inte stridens, så i allafall vilda bacillisker. Det är inte bara franskan som blir flytande, om jag får säga så...

När man läser om Ranavalonas avrättning av martyrer genom att kasta ner dem för stupet i Antananarivo, kan man inte låta bli att tänka på "På Madagaskars" författare, Hugo Montgomery-Cederhielm. Han dog ju genom att halka ner från den klippa, från vilken kejsar Tiberius enligt sägnen låtit kasta sina dödsdömda offer ned i en avgrund. Ett märkligt sammanträffande om något.

Ranavalona efterträddes av sin son, Radama II. I det mesta var han sin mors motsats. Han proklamerade total religionsfrihet, avskaffade dödsstraffet, och öppnade landet igen för utlänningar. Reformerna blev dock för snabba för hans landsmän, och han blev därför mycket kortlivad. Efter bara två år mördades han av sina egna därför att han varit för mjuk mot "vitingarna". För att inte spilla något kungligt blod blev han strypt med en sidenhalsduk.

Under i stort sett hela artonhundratalet regerades sedan Madagaskar av drottningar. Inte mindre än tre stycken följde efter den mördade sonen till

Drottning Ranavalona I (1780–1861). Förebild för Uschiamaja?

Ranavalona. Makten lär dock ha legat hos premiärministern, som gifte sig med alla tre – dock en i taget. Vad gör man inte för att behålla makten...

Att ha framtiden bakom sig

Vad gör jag då själv på Madagaskar frågar sig kanske någon. Jag måste erkänna att jag frågar mig själv det ibland. Projektet som världsbanken står för – med svenska BITS med på ett hörn – går ut på att stärka Madagaskars centralbank, utbilda folk och datorisera. Ibland känner jag mig faktiskt som om jag bara – i likhet med min SNärkingske föregångare – kastar snus i ögonen på folk. Sextio års kolonialvälde följt av tjugofem års diktatur har inte precis stärkt malegassernas förmåga att ta egna initiativ, och de frön man försöker så verkar mest hamna på hälleberget.

Att planera för framtiden verkar dessutom inte riktigt ingå i den malegassiska mentaliteten. (Det gjorde det inte i min heller när jag var i Uppsala, så något har vi tydligen gemensamt.) Enligt en norsk antropolog som växt upp på Madagaskar – och detta är ingen norgehistoria, norrmännen har en lång historia av missionärsarbete därnere – så har malegasserna ett sätt att se på tid som de bara delar med en liten indianstam i Bolivia – eller var det Venezuela. Medan vi västerlänningar ser framtiden framför oss mer eller mindre tydligt, och närmast måste vända oss om för att se det förflutna, så är det tvärtom för malegasserna. Som om de åkte tåg sittande baklänges ser de det förflutna tydligt, medan framtiden är helt okänd. Möjligen, möjligen kan de se morgondagen skymta någonstans vid hårfästet om de tittar uppåt. Att planera ett treårsprojekt med sådana människor är, tja, en utmaning för att använda ett något slitet uttryck.

Att man med en sådan tidsuppfattning starkt hedrar sina döda är väl knappast en överraskning, och gravmonumenten är ofta större och mer påkostade än husen. "Ett hus är för livet, en grav för evigheten". Det finns också mer bisarra inslag. Vid vissa stora högtider gräver man upp sina döda, klär upp dem och låter dem vara med på festen, för att sedan gräva ner dem igen. Denna hedran, eller kanske närmare kult, av de döda går igen på många sätt. När någon avlägger en ed görs det inte bara "Inför den allsmäktige guden och de här närvarande..." utan förfäderna nämns också. Enligt obekräftade uppgifter skall taxibilarna fortfarande ha speciella taxor för de fall då man vill "promenera med sina döda", och visa dem hur staden har ändrats kanske.

När jag nu sitter och skriver det här, har jag varit fem gånger på Madagaskar, och blir tyvärr allt mer pessimistisk för öns framtid för varje gång jag är här. "Inget land är så fattigt att det inte finns något att roffa åt sig för en korrumpierad överklass", säger en av mina cyniska kollegor, och det stämmer tyvärr bra på Madagaskar.

Trots allt verkar invånarna kämpa, och har ett födgeni som man bara kan beundra. I Antananarivo hålls varje fredag vad malegasserna med viss blygsamhet kallar "Världens näst största marknad". Vilken den största skulle vara undandrar sig mitt bedömande, och jag undrar hur någon skulle kunna vara större, för denna så kallade Zoma förvandlar hela centrala staden till en marknadsplats där allt, och jag menar verkligen allt, kan köpas. Möbler, kläder och

"Temligen hyfsade invånare". Nationens hopp.

mat, glasögon, bildelar, smycken, handarbeten, allt. Stämplar – om så önskas med svensk text och valfri logo kan ordnas på någon timme av konstnärligt sinnade malegasser försedda med rakblad och gummibitar, engångständer blir flergångständer genom att fyllas på, ofta med någon form av insektspray (!) som är billigare än tändargas... Det finns kanske trots allt hopp för att land med så uppfinningsrika människor.

För den som är intresserad av närmare studier av Madagaskar och Usch... Ranavalona finns:

Bo Setterlind, Madagaskar, Bonniers 1966. (Bo Setterlind är som bekant poet, och hans beskrivning av Madagaskar har något kraftiga drag av poetisk licens vilket gör den mycket underhållande, men kanske inte helt sanningenlig.)

General History of Africa, VI. Africa in the Nineteenth Century until the 1880s
J F Ade Ajayi ed. (Ett något tungt verk sponsrat av FN.)

The Cambridge History of Africa. J D Fage & Roland Oliver ed, Cambridge 1976

Kuratorskonventet – Nationernas förbund eller Förenta nationerna

Av Gustaf Skördeman och Harald Rydberg

”Nationerna är populära i Uppsala och många som står utanför är tveklöst beredda att betala ansevärd summor för att komma över ett giltigt terminskort. Inga andra institutioner kan erbjuda ungdomar ett så stort utbud som nationerna”. Citatet kommer från norrlänningen Sune Lindhs uppsats i skriften Kuratorskonventet 160 år 1831–1991 och bygger på hans erfarenheter som Curator Curatorum hösten 1982 från en stor förfalskningshärva. Detta är en av många frågor som Kuratorskonventet (KK) haft att hantera under senare år. KK har alltsedan det instiftades spelat en viktig roll som samarbetsorgan för nationerna.

Rollen och formerna för KK:s verksamhet har varierat. I drygt hundra år från mitten av 1800-talet skedde verksamheten främst inom ramen för studentkåren, vars styrelse dock bestod av kuratorerna. Efter 1963 har KK fått en mer självständig ställning och rollen som samordnare mellan nationerna och bevakare av deras intressen har förstärkts. Flera bemärkta södermanlandnerikingar gjorde insatser som Curator Curatorum (CC) under 1800-talet och nya har tagit vid efter omorganisationen 1964.

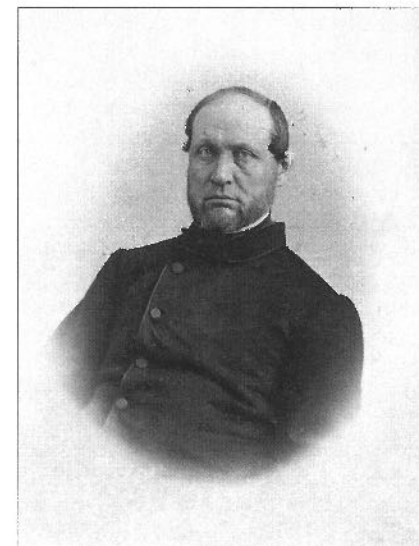
Nationerna med sin självstyrelse och mångskiftande verksamhet är en för Uppsala nära nog unik företeelse och hotet mot deras fortbestånd tycks nu vara avvärvat genom att frågan om kårobligatoriets, och det därtill knutna nationsobligatoriets avskaffande fallit. I Uppsala finns sedan ett och ett halvt sekel ett nära och omfattande, men inte alltid störningsfritt samarbete mellan Universitetet, studentkåren, nationerna och kuratorskonventet. De har alla varit beroende av varandra, men har också påverkats i sina uppgifter och sitt agerande av förändringar i omvärlden. Det räcker, att så här inledningsvis nämna skandinavismen vid mitten av 1800-talet och studerandeexplosionen på 1960-talet.

Studenterna, nationens framtidshopp

1800-talets första decennier präglades av romantiken med nya bildningsideal. Sten Lindroth har i Uppsala Universitet 1477-1977 beskrivit förändringen så:

”I denna miljö fick universitetsstudenterna en ny ställning. ... Omsvängningen var total. Från en anonym, strävsam eller fönsterkrossande och larmande hop förvandlades de till nationernas framtidshopp och älsklingar. 1800-talets akademiska romantik är till stor del en studentromantik. Det är studentsångens, studentmötenas, de patriotiska deklamationernas och punschens tidevarv. Burna av den idealistiska vågen framstod studenterna som ljusets riddarvakt, bestrålad av den oskyldiga ungdomens gloria. Den visste sitt värde. Att vara student – i Uppsala eller annorstädes – var inte bara en avundad livsform utan gav också möjligheter till slagkraftiga opinionsyttringar och politiska aktioner.”

De nya bestämmelserna från 1831 om studentexamen som krav för studier vid universitetet höjde kvaliteten på studenterna. Nationerna, som av 1825 års uppfostringskommitté utpekades som viktiga instrument för studenternas fostran, samarbetade tidigt i olika aktiviteter. Det kunde gälla insamlingar (till Linnéstaty 1829, till pensioner), uppvaktningar och hyllningar (för kungahuset) samt gemensamma fester och samordnad festkalender (Valborgsmässoafton och 1 Maj, Mårten Gås och Lucia). Nationerna började också konsolidera sin verksamhet och avsätta medel till egna lokaler. Så slogs t ex Södermanlands och Nerikes nationer samman 1805 och startade en byggnadskassa 1817.

Bernhard Elis Malmström, Curator Curatorum 1841–42 och 1844, var professor i estetik, skald och ledamot av Svenska akademien.

Samarbetet tar fastare former

Det var oklarheterna kring agerandet vid en sångarhyllning och vid en insamling omkring 1830 som reste kraven på protokollföring av besluten vid kuratorernas gemensamma överläggningar. I och med det protokollförda sammanträdet den 10 april 1831 fick det informella kuratorskonventet en fastare form. Ordförande var Stockholms nations kurator, men 1834 beslöt man att ordföranden skulle väljas bland alla kuratorer. 1842 uppträder för första gången titeln Curator Curatorum (CC) i ett protokoll. Man bör notera att Rektor Magnificus hade stort inflytande på verksamheten, eftersom det krävdes hans tillstånd för att kuratorerna skulle få sammanträda.

De protokollförda sammanträdena blev relativt få och även sporadiska under de närmaste decennierna. Det var huvudsakligen några ämnen som uppkonventets tid fram till 1840. Det var frågor om distributionen av universitetets trycksaker, insamlingar till välgörande ändamål, uppvaktningar och opinionsyttringar (”studentsjungandet”). 1840 nådde man en överenskommelse om att göra en gemensam bibliotekskatalog samt att ge studenterna tillgång till alla nationsbiblioteken.

Andra viktiga frågor, som berörde studenterna och nationerna, var t ex inrättande av studentpatruller för att stävja oroligheterna på gatorna och nationernas bidrag till vård av sjuka studenter på Akademiska sjukhuset.

I den senare frågan agerade Israel Hwasser, som från 1831 verkade i Uppsala som professor i medicin och föreståndare för Akademiska sjukhuset (Nosocomium med 40 vårdplatser i Oxenstiernska huset vid Riddartorget). Hwasser verkade också kraftfullt för att den medicinska utbildningen inte

skulle flyttas från universitetet till Stockholm. Han fortsatte därmed den kamp för ett bibehållet och odelat universitet i Uppsala, som med stor energi och talang bedrevs av professorerna Erik Gustaf Geijer och Samuel Grubbe samt politikern Hans Järta i den ovan nämnda uppfostringskommittén. Strävandena var framgångsrika och resulterade i att Uppsala och Lund fick behålla sina universitet. Frågan om en flyttning till Stockholm väcktes emellertid vid flera av riksdagarna i mitten av 1800-talet av främst liberala kretsar. Man får förutsätta att kuratorskonventet bevakade och agerade i denna fråga. Uppskattningen av de nämnda insatserna manifesterades i att KK deltog i Järtas begravning och sorgfesten för Geijer 1847.

Skandinavismen och dess yttringar i universitetsstäderna blev en viktig fråga för kuratorskonventet från 1840-talet. I februari 1844 reste uppsalastudenter till Köpenhamn. Därefter blev det ett visst avbrott i de officiella kontakterna genom Karl XIV Johans sjukdom och död. Under Bernhard Elis Malmströms andra period som CC hösten 1844 (första gången 1841–42), samtidigt som han var kurator på Södermanlands-Nerikes nation, tvingades konventet avstå från inbjudningarna att resa till Köpenhamn och Christiania. 1845 års resa till Lund och Köpenhamn blev emellertid en stor manifestation för skandinavismens sak. Deltagandet i de nordiska studentmötena fortsatte ytterligare i ett tiotal år, från seklets mitt i den nybildade studentkårens regi.

Kuratorskonventet bildar Uppsala Studentkår

Trots protokollföringen får 1830- och 40-talens kuratorskonvent betraktas som ett relativt lösligt samarbetsorgan, vars legitimitet att uttala sig å den samlade studentcorpsens vägnar kunde ifrågasättas. Den 19 april 1848 hölls under ordförandeskap av Gunnar Wennerberg (kurator vid Västgöta nation och CC 1847–48) ett konvent, då det beslöts ”att hos sina respektive nationer förfråga sig, huruvida de önskade en laglig form för de sammankomster och beslut, som ej rörde nationerna som sådana, utan som en samfällid corps”. Som ett resultat av den till nationerna och de enskilda studenterna remitterade frågan beslöts den 12 mars 1849 bilda ”Student Corpsen i Uppsala” och att anta stadgar för densamma.

Från början garanterades en stark personalunion mellan studentkåren och KK genom att ordföranden i KK skulle ha samma funktion i studentkåren och att ledamöterna var de samma i båda organisationerna. Nationernas förstekuratorer var automatiskt medlemmar av kårens direktion och övriga deputerade utsågs av nationernas landskap ända fram till 1963. Till Studentkåren flyttades en mängd av KK:s frågor över, som sånguppvaktningar och hyllningar samt samordningen av de årligen återkommande stora festerna. Kåren fick också ansvar för frågor som rörde de enskilda studenternas studieförhållanden och hälsa. Redan 1852 bildades en byggnadsfond och med bidrag från denna tillkom ett gymnastikhus (Svettis) och en idrottsplats (Studenternas) samt en tennishall, som ej återuppbyggdes efter en brand i början av 1950-talet. Senare har kåren också byggt bostadshus samt inköpt friluftsgård (Vård-såtra) och sportstuga (Norredatorp).

Sedan studentkåren tillkommit blev sammankomsterna mellan kuratorerna

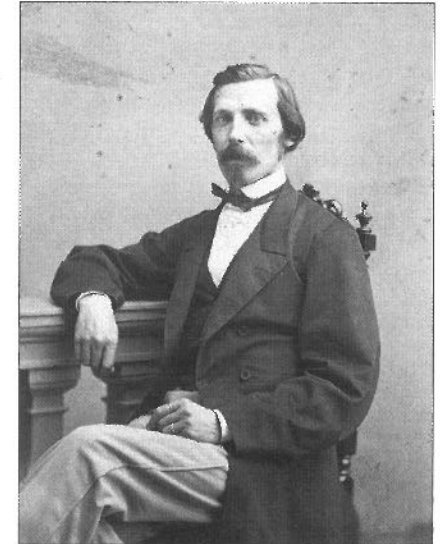
betydligt färre – långa tider sammanträdde man inte alls. Träffarna kallades bara kuratorskonvent när frågor avhandlades som enbart rörde nationerna. Det kunde gälla nationernas bidrag till Akademiska sjukhuset, enstaka insamlingar och studentkatalogen. Övriga ärenden behandlades av kuratorerna inom studentkårens ram.

Några sörmland-närkingar fungerade som Curator Curatorum under perioden fram till 1902. Victor Björnström var förste kurator under två år 1853–55 samt CC 1855. Efter ett mellanspel av en gotlänning följdes han av N Fredrik Sander 1856. Sander var Förste kurator 1855–56 och medarbetade förtjänstfullt i nationstidningen Gök-en. Om det var detta som meriterade honom till invalet i Svenska Akademien är mera tveksamt. Däremot bör det, tillsammans med att han utarbetade nya stadgar för nationen, ha bidragit till att han utsågs till dess hedersledamot 1891. Läsåret 1900/01 fungerade Ruben G:son Berg som CC och därmed också som studentkårens ordförande. Den senare torde ha varit den viktigare uppgiften, eftersom KK inte hade några protokollförda sammanträden mellan 1869 och 1917. Året innan hade Berg varit Förste kurator vid Södermanlands-Nerikes nation. Han gjorde sig sedan känd som språkman och författare och blev hedersledamot 1931.

I början av det nya seklet upphörde personalunionen mellan studentkårens presidium och KK, genom att det 1902 bestämdes att studentkårens ordförande skulle kunna väljas bland alla studenter. Under många år var emellertid nationernas kuratorer automatiskt representerade i kårstyrelsen och ordföranden var oftast en kurator. I samband med förändringen för studentkåren 1902 övergick funktionen som Curator Curatorum permanent till att uppehållas av Stockholms nations Förste kurator, vilket varade fram till 1964. Detta innebar en rutinisering av verksamheten, men behöver i och för sig inte kopplas till det förhållandet att KK under denna tid oftast spelade en passiv roll med ett fåtal fasta åtaganden.

Protokoll började åter föras 1919

När protokoll åter började föras vid KK:s sammanträden från 1919 dyker några välbekanta frågor åter upp, nämligen ordningen vid firandet av Valborg och 1 Maj samt nationernas sprittillstånd. KK hemställde i skrivelse till stadsfullmäktige att nationerna skulle få tillstånd att utskänka sprit från och med

Nils Fredrik Sander, en av De aderton. Curator Curatorum 1856.

den 1 januari 1919. KK anförde, att man var överens om att det "för nationellivets båtnad" vore "högeligen önskvärt" att landskapsammanskränningarna kunde följas av "festliga samkväm för att stärka gemenskapen inom nationerna". KK sammankallade mer regelbundet från mitten av 1920-talet för att diskutera organiserandet av kavajskutten och valborgsmässfirandet samt stävandet av oroligheterna i samband härmed. Man tog också upp frågan om recensions-skändningarna, skattefrihet för nationernas fastigheter (som också infördes) samt identitetskort för studenterna.

Under åren efter världskrigets utbrott 1939 dominerades konventets arbete av insamlingar till krigsdrabbade, främst studenter, vilket ofta skedde i samarbete med studentkårens nordiska utskott. Man samlade in pengar till finska studenters hjälp, till nyodlings- och röjningsarbeten och till utdelning av matkuponger i Finland samt samordnade mottagandet av finska, norska och danska studenter på nationerna. Efter krigsslutet riktades insatserna mot de studenter som flytt hit från Baltikum.

Från mitten av 1940-talet var bristen på studentrum en återkommande fråga. Strax därefter tog KK på sig uppgiften att samordna nationernas inbetalning av STIM-avgifterna, vilket man fortfarande sköter. Man förhandlade även med SCB om nationernas åliggande att samla in studiestatistiken samt med stadsfullmäktige om uppsättande av preventivmedelsautomater.

Utbildningsexplosionen medförde nya uppgifter för nationerna och kuratorskonventet

Under 1960-talet genomfördes en satsning på högre utbildning, vars motstycke man får söka i Gustav II Adolfs insatser för Uppsala universitet. De ekonomiska hindren för studier blev färre med nya möjligheter till studiefinansiering och genom statens ökade studiesociala åtgärder. Utbildningen gjordes lättare tillgänglig genom att nya universitet, universitetsfilialer och lokala högskolor tillskapades. Den stora gymnasireformen 1964 medförde att nya skolor av studenter sökte sig till universiteten, vilket ställde krav på ytterligare studentbostäder och på nationernas lokaliteter. Flera studentnationer byggde nya nationshus vid denna tid (Gotlands och Smålands 1957, Kalmar 1958, Göteborgs 1960 och V-Dala 1965), byggde till sina gamla hus (Upplands 1954, Västgöta 1962, Stockholms 1968 och Norrlands 1972) eller utökade sitt fastighetsbestånd, som vår nation. Många byggde bostadshus i anslutning till nationshuset eller på nya tomter (t ex S-N och V-Dala i Triangeln 1959). Studentkårens bostadsstiftelse byggde 1949–53 Studentstaden, med kårens och Södermanlands-Nerikes nations skattmästare Jonas Samzelius som drivande kraft, samt 1961–65 Rackarberget.

De olika utredningar som berörde högskolan och studiegångarna och som framlades i början av 1960-talet (1955 års universitetsutredning, U 63 och UKAS 1968) syftade till att skapa en organisation med fasta studiegångar och effektivare genomströmning av studenterna. Man eftersträvade en mer nytto-betonad inriktning genom att förskjuta tyngdpunkten från humanistiska till naturvetenskapliga, samhällsvetenskapliga, ekonomiska och tekniska ämnen. Det nya studiemedelssystemet fick som en effekt att det blev svårare att rekry-

1953 drabbades Nederländerna av en översvämningskatastrof av betydligt värre omfattning än den i början av 1995. Kuratorskonventet ordnade insamlingen "Hollands hjälpen" där även Hornboskapskapen var inkopplad. Här skramlar Pia Karre med bössan på Gillet till ackompanjering av Richard Ringmar och redaktören.

tera studenter till nationernas mer arbetskrävande uppgifter. De tvingades därmed arvoda dessa ämbetsmän med belopp motsvarande studiemedlen, vilket blev en belastning på nationernas ekonomi.

Kuratorskonventet blir "Förenta nationerna"

Som en följd av studerandexplosionen från 1960-talet fick nationerna ta på sig nya uppgifter och bygga ut sin administration, sina bibliotek och studieplatser. De fick ökade kurativa och sociala uppgifter och ett hårdare tryck på sina fest- och möteslokaler. Därtill ökade informationsbehovet, vilket möttes genom att nationerna gav ut egna tidningar. Nationernas utvidgade roll krävde även en översyn av KK:s organisation och 1964 antogs nya stadgar, som gav konventet en aktivare roll och ett nytt arbetssätt. Översynen motiverades också av att Studentkåren ändrat sin arbetsinriktning och sina stadgar 1963 som innebar att direktionen skulle utses i val genom ett partisystem. Det senare kan ses som ett uttryck för den diskussion som omfattade hela myndighets- och organisationssverige vid denna tid, då det gällde att föra över uppgifter och befogenheter från byråkratiskt utsedda och styrda organ, d v s i vårt fall nationerna, till demokratiska.

Studentkårens nya sammansättning från 1964 medförde att nationernas inflytande över kårens arbete minskade. Dess direktion blev därmed inte det samverkansorgan för nationerna som det tidigare varit. Kårens beroende av nationerna minskade ytterligare, när från 1965 redovisningen av kåravgif-

terna inte längre gick via nationerna utan direkt från banken till kåren. Efter som samarbetsbehoven samtidigt ständigt ökade, behövdes ett organ för samverkan mellan nationerna. Genom kuratorskonventets nya stadgar ville man fastslå dess roll som samarbetsorgan mellan nationerna samt mellan dessa och kåren, som organ för fest- och programverksamhet, som remissorgan, som överorgan för andra konvent samt som förhandlingsorgan.

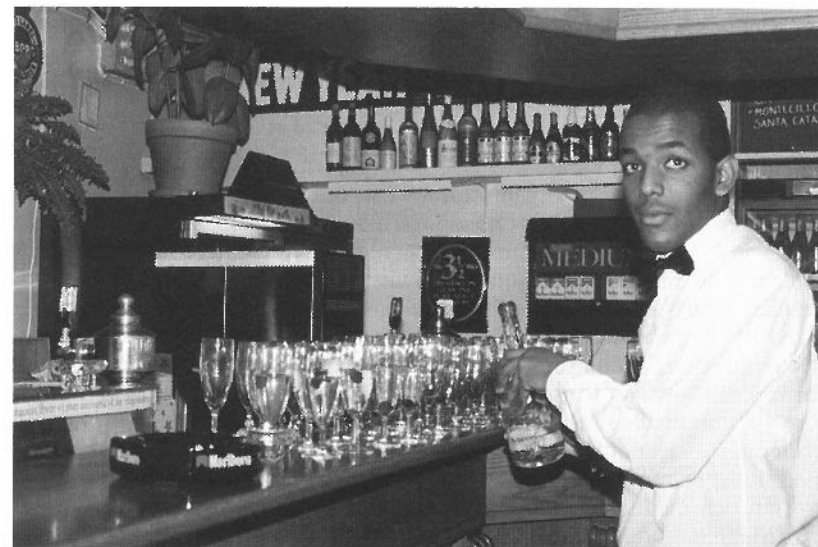
Nu fick även andrekuratorerna rösträtt i konventet, som också fick mandat att fatta beslut. Härigenom blev konventet nationernas, och inte som tidigare främst kuratorernas, viktigaste kontaktorgan. Det konkreta uttrycket för dessa organisatoriska förändringar var, att konventet tog över en del av programverksamheten från kåren samt tog initiativ till småträffar mellan olika grupper av ämbetsmän m fl, till rådgivning, information för recentiorerna och faderssystem för nya nationsmedlemmar. Vidare tog konventet över ansvaret för tryckning och distribution av studentkatalogen samt för avtal om gruppför-säkringar m m.

Obligatoriet, utskänkingen och internationaliseringen

1963 års universitetsstadga krävde att studenter vid Uppsala universitet obligatoriskt skulle vara medlemmar i både studentkår och nation var för sig. Detta innebar onekligen ett tvång och en ekonomisk belastning för de studenter som inte ansåg sig betjänta av den service och det programutbud som nationerna kunde erbjuda. Tillskapandet 1964 av en fjortonde nation i Uppsala, Skånelandens, utan hus och med endast minimala kostnader för administration, var ett sätt att möta problemet. Samtidigt var det ett effektivt sätt att möta kritiken mot nationsobligatoriet, som dock hade ett starkt stöd både bland den stora skaran av studenter och i universitetets ledning. Det har från många håll hävdats, att förekomsten av ett utbrett nationsväsende gjorde, att effekterna av studentrevolten i slutet av 1960-talet blev lindrigare i Uppsala än på andra universitetsorter. Den utbredda insikten om värdet av obligatoriet torde också ha medfört att det inget blev av med de planer på att avskaffa studentkåren som dess ledning hade 1970.

Diskussionen om kår- och nationsobligatoriet, till vilken fråga även nationernas skattefrihet har en koppling, var emellertid inte avslutad med detta. Frågan om avskaffande väcktes på nytt vid riksmötet 1987/88 av moderaterna, centerpartiet och vänsterpartiet kommunisterna. Konsekvenserna av ett avskaffande utreddes av Nils Stjernqvist, som bl a kom fram till att det skulle kosta staten 40–50 milj. kr att upprätthålla en motsvarande studentfacklig verksamhet. Konventet reagerade på angreppen mot obligatoriet genom att i en omfattande katalog redovisa nationernas mångsidiga verksamhet. De olika partiernas utbildningsgrupper och hemlänens riksdagsledamöter informerades och inbjöds till nationerna. Moderaterna, med utbildningsministern Per Unckel i spetsen, drev avskaffandet av obligatoriet fram mot ett till synes ofrånkomligt beslut under värriksdagen 1994. Regeringsskiftet samma höst innebar emellertid en lycklig vändning och frågan om en radikal förändring verkar nu ha förlorat sin aktualitet.

Kontrollen av obligatoriet har medfört en hel del extraarbete för nationer-

Nationernas tillstånd att servera sprit har varit ett återkommande ämne i kuratorskonventets överläggningar.

nas kuratorer. Vem som skulle ha ansvaret för kontrollen av att tentander fullgjort sina ekonomiska skyldigheter har varit en diskussionsfråga mellan universitetsförvaltningen och studentorganisationerna. En annan återkommande fråga där KK varit inkopplad är kontrollen av utskänkingen av alkoholhaltiga drycker. CC har där fungerat som nationernas talesman gentemot länsstyrelsen. Det har varit svårt att hävda att nationerna skulle särbehandlas och även inom länsstyrelsen har meningarna varit delade. En känd landshövding med stark nationsanknytning utbrast upprörd, när han fick de skärpta reglerna föredragna för sig: "Menar du verkligen att man inte ska kunna slinka in på sin gamla nation på nattkröken och få sig en grogg utan att behöva äta mat? Det är ju för jävligt!" Frågan torde nu ha lösts i en lämplig kompromiss. Det finns många, s k icke-seriösa, studenter som velat utnyttja den frihet nationerna haft i detta och andra avseenden och på olika sätt skaffat sig studerandeintyg. Konventet och nationerna har nu satt en spärr för sådana studenter att komma in på evenemang med utskänking.

Det internationella utbytet som var så intensivt i början av konventets verksamhet och under 1940-talet har åter tagits upp. Ett internordiskt nationsseminarium hålls varje år, med början i Uppsala 1981. Där deltar representanter för nationer i Uppsala, Lund, Linköping och vissa mindre högskoleorter samt från Finland. Från 1990 deltar även nationsföreträdare från Estland. Med Tartu finns utbyte mellan nationerna i form av bl a stipendiatveckor samt orkester- och körfestivaler. Det utvidgade europeiska samarbete som nu sker,

omfattar också våra universitet genom att Sverige anslöts till ERASMUS-programmet 1992. Detta har redan inneburit att antalet utländska studenter i Uppsala ökat till flera hundra. Nationerna spelar en mycket viktig roll för att ta hand om dessa studenter under deras vistelse i Uppsala.

Kuratorskonventet i dag

Kuratorskonventet är nu organiserat med en ordförande, Curator Curatorum (CC), som sitter en termin och avlönas med halvtidslön. Kassören, Custos Pecuniae (CP), sitter två terminer, också med halvtidslön. Arbetet sker i följande tretton underkonvent, som också visar på bredden i samarbetet: klubbmästar-, fanbärrar-, teater-, tidnings-, recentiors-, barmästar-, internationella, marskalk-, stipendie-, biblioteks-, idrotts-, orkester- och arkivariekonventen. KK samlar nytillträdde kuratorer i början av varje termin för att informera om sin verksamhet samt förmedla kontakt med de olika myndigheter och organ som kuratorerna kan få anledning att samarbeta med. Därtill samlas man till planerings- och andra möten samt till informationsutbyte och gemensam fest med studentkåren.

Från och med vårterminen 1995 fungerar sörmland-närkingar både som CC (Magnus Corell) och vice CC (Katarina Wigle). De är dock inte de enda på dessa poster. Den förste efter det att konventet fått sina nya stadgar 1964 var Sten Åkerlund, som var CC hösten 1975. Samma position har hållits av Eleonor Rehn hösten 1978-våren 1979, Robert Axner hösten 1985, Gustaf Sködeman hösten 1988 och Klas Elm hösten 1989. Man kan inte säga att det varit någon överrepresentation för vår nation. Man får emellertid förutsätta att våra ämbetsmän gjort viktiga och bestående insatser i KK, som t ex att skriva uppsatsen "Vad Kuratorskonventet gjort från grundandet fram till dagens moderna organisation och teorier om varför" i den tidigare nämnda festskriften.

(Artikeln bygger på ovan nämnda uppsats av Gustaf Skördeman och andra bidrag i jubileumsboken "Kuratorskonventet 160 år 1831-1991" som bearbetats och kompletterats av Harald Rydberg)

SNart -97 Södermanlands-Nerikes Arbeta i RenoveringsTider

eller Skänk Nu - Annars Rasar Taket

Nu är det åter dags för renovering av vårt stiliga jaktstolt, det är 20 år sen sist. Från och med Majmiddagen -95 till dito -96 kommer insamlingen av medel för renovering, under samlingsnamnet SNart -97, att pågå. Syftet är att säkra husets överlevnad samt att få ett skinande vackert hus till hundraårsjubiléet 1997. För att få en sammanhållande ledning och kontinuitet i samlingsarbetet har jag, Mikael Cederqvist, blivit anställd av förvaltningsdirektionen. Min aktiva studenttid på nationen varade från 1987 till 1991 då jag erhöll min examen i ekonomi. Under min tid på nationen innehade jag ett tiotal olika ämbeten, bland annat klubbmästare, spexdirektör, nationsnämndsledamot samt stipendienämndsledamot. Jag hade också den stora äran att få vara ordförande i sällskapet Wennerna från Nyköping. Jag kommer närmast från en tjänst som informatör på Industriförbundet.

Insamlingen

Tidens tand har den senaste tjuogaårsperioden inte varit vårt kära nationshus nådig. Den ökade trafikbelastningen av St. Olofsgatan har medfört att vibrationer från trafiken har fått den gamla huskroppen att skaka långt utöver vad som får anses godtagbart. Ligger vi sedan till att huset glider, i riktning mot Brundisium, samt att huset sjunker, olika delar olika snabbt, är det inte svårt att förstå att någonting måste göras. (Under den torra och heta sommaren -94 sjönk huset lika mycket som under den senaste fyrtioårsperioden!) Den kraftiga sprickbildningen, i synnerhet i husets nordvästra hörn, förvärras för varje dag som går. Även invändigt är en renovering nödvändig. Parketten i festsalen är nu inte tjockare än första delen i någon av våra rikstäckande morgontidningar. Ventilationssystemet är under all kritik, det måste bytas ut helt och hållet. Panelen i festsalen, trappan, möblerna i gustavianska är andra saker som uppvisar starka förslitningsskador.

Preliminära beräkningar av kostnaden för renoveringen ligger mellan sju och tio miljoner kronor. Att kostnaden kan slå så mycket beror på vilken lösning som är den bästa för att stadga huset, att påla eller gjuta en platta under.

Planläggningen av insamlingen har pågått under vårterminen med huvudinriktningen på att kartlägga kontaktnät, producera informationsmaterial och förbereda premiärprojekt. Arbetet kommer att vila på tre huvuddelar: Nationsprojekt, Företagsprojekt och Fonder & stiftelser. Nationsprojektet är sådana som drivs på nationen av aktiva nationsmedlemmar. Företagsprojekt är precis vad det låter som, sådana som riktar sig mot företag i hembygden. Stiftelser och fonder är inriktat på att söka medel från plausibla sådana. Till vår hjälp har en honorearekommitté bildats med den namnkunnige Sigvard

Rulle och Ingrid Edén kopplar av med några landsmän under hembygdsresan till Åsa 1952.

åkte Ingrid och Rulle långfärrskridskor på Ekoln, Tännaren och andra sjöar i Uppland. I dessa intressen förenades de också med sina respektive syskon.

Rulle efterträdde Evert Plan som vaktmästare på vår nation den 1 oktober 1935 och stannade där fram till den 30 juni 1961. Ingrid ägnade efterhand allt mer av sin tid åt nationen. Hon ryckte främst in vid alla fester och hjälpte till med dukning och andra förberedelser – maten hämtades från Bruhns eller någon annan matservering – samt servering och efterarbete. Lördagnatten övergick ofta i söndag utan någon vila och när de sista gästerna motvilligt fösts ut vid 6–7-tiden på morgonen, var det dags att börja röja undan spåren efter nattens excesser. Värst var det efter Luciagaskerna, särskilt vid det tillfälle då Lucas vid intågandet i festsalen råkade hälla ut hela 10-litersgrytan med glögg över golvet.

Vid hård belastning tog Rulle och Ingrid ofta hjälp av sina släktingar. Många kommer säkert ihåg Ingrids bror Joel Ramqvist, som bl a brukade hjälpa till med snöskottning. Vi såg också ofta Wille (Wilhelm Wählander) som var gift med Rulles syster och biträdde sin svåger vid festerna.

Även om arbetet vid nationen upptog större delen av deras tid under terminerna, fick de då och då någon tid för sig själva. Då satte de upp sig på Rulles 125 kubikare och åkte ut till stugan vid Lugnet mellan Nántuna och Flott-sund. Dit åkte de så ofta de kunde och det fortsatte Ingrid med även sedan hon blivit ensam.

Trött på obehärliga arbetstider och nattvak slutade Rulle sin tjänst vid nationen vid 56 års ålder 1961 och började som vaktmästare vid pedagogiska institutionen. Detta innebar också att de lämnade sin bostad i nationshuset för att flytta till Kungsgatan mitt emot Samariterhemmet. I bostadsrättsföreningen Fjalar togs Rulles talanger snabbt i anspråk och han var i många år dess ordförande. Sedan Rulle avlidit den 13 augusti 1981 bodde Ingrid kvar i lägenheten ända till dess att hon något år före sin död flyttade till ett servicehus på Kungsängsgatan.

Rulle och Ingrid var inte bara vaktmästarpar på nationen. De tjänade också som sammanhållande länk mellan de olika generationerna av studenter och som mentorer för nytillträdde ämbetsmän. Många hade också glädjen av att få räkna dem som vänner och kommer med glädje och nostalgi ihåg eftersitsar med punsch i deras kök. De hörde till de klassiska vaktmästarparen från 1940- och 50-talen, som t ex Göte och Svea Nyström på Norrlands, Oskis (Stig Oscarsson) på Stockholms, Ebbe Andersson på Värmlands och Emil Ellénius på Östgöta. Några av dem styrde sin nation med järnhand, men Rulle och Ingrid lyckades med avvägningen att såväl styra som ta omhand och vara kompisar. Nationen visade sin uppskattning genom att kalla Rulle till hedersledamot 1968 och detta innefattade i hög grad även Ingrid.

Harald Rydberg

Bengt Kinnander. Docent Bengt Kinnander var född 1908 i Svärta i Södermanland. Studierna i Uppsala ledde fram till en fil.lic-examen i nordiska språk 1937 och så småningom till en doktorsgrad i samma ämne 1959. Efter lärartjänster i Uppsala var han 1951 till 1954 lektor vid läroverket i Uddevalla och 1954 till 1959 lektor vid Folkskoleseminariet i Linköping. Från 1959 till sin pensionering var han universitetslektor vid Institutionen för nordiska språk i Uppsala.

Bengt Kinnanders huvudsakliga vetenskapsdomän var länge stilistiken. Som många andra inspirerades han av docenten och poeten Nils Svanberg med hans breda intresse för stilfrågor. Bengt Kinnander spelade en viktig roll i det då existerande Samfundet för stilforskning med dess livliga verksamhet. Han blev nog också den som mest fullföljde traditionen efter Svanberg. Redan 1937 kom en uppsats om Frödings metrik, ett par år senare en högst intresseväckande utredning om Strindbergs nydanande prosa och 1959 den omfattande avhandlingen Sammanhangsanalys, där han med utgångspunkt i några av våra klassiska diktare sökte urskilja olika typer av sammanhang.

Kinnander kom så småningom att bli en mångsidig forskare inom den moderna svenskan. Han hade ett starkt och levande förhållande till språket, dess möjligheter och dess förmåga att anpassa sig till nya behov. Kanske kom hans lyhörda sensibilitet allra mest till sin rätt då han ingående och från olika håll granskade någon till synes obetydlig liten detalj och förde in den i ett större sammanhang. En uppsats med den anspråkslösa titeln Ett nyord i närbild visar sig t ex ge ett viktigt bidrag till förståelsen av ordens spridningsvägar. Det ofta som slappt fördömda ordet ju får sin äreräddning i Partikeln ju som emfasmarkör. En raffinerad tempusväxling blir belyst i en uppsats om "sekundär" användning av perfektum.

För Institutionen för nordiska språk kom Bengt Kinnander att betyda mycket genom sin breda kunnskap i modern svenska, en del av ämnet som under hans tid som universitetslektor blev allt betydelsefullare. Han var en lågmäld person utan stora gester, men med sin intellektuella rörlighet och sitt levande engagemang hade han förmågan att inspirera – både kolleger och elever.

Gun Widmark

Från Vår till Vår

Av Förste Kurator Gustaf Lind

”Sveriges historia är dess kungars” hävdade en gång Geijer. Detta kan debatteras men också tillämpas på vår kära nation. Det är inte svårt att hävda att nationens historia är dess middagars. Geijers syn på historien kommer att påverka även denna berättelse om nationens år, men det hela inleds på ett vanligt landskap i april när min företrädare Magnus Corell kungjorde resultatet av de allmänna valen. Det visade sig att det var jag som hade gått segrande ur den hårda striden om posten som förste kurator. Min glädje delades av Matias Dernelid (Katrineholm) som valdes till tredje kurator, Karin Eckered (Bromma) och Magnus Hjort (Skärholmen) som valdes till klubbmästare samt Anders Taaler (Laxå), Fredrik Ahlesten (Katrineholm) och Tobias Ekblom (Nyköping) som blev höstens restaurangvärdar.

Nationens historia är obligatorisk

Vid denna tid såg nationens framtid något kärvt ut. Dels var Per Unckel fast besluten att avskaffa nationsobligatoriet och ersätta det med en urvattnad kompromisslösning, dels spred sig stora sprickor över nationshuset fasad. Det framstod som självklart att dessa frågor skulle prioriteras under det kommande året. I slutet av april gjorde kår och nationer gemensam sak då de stängde all verksamhet i två dagar för att visa hur Uppsala skulle påverkas vid en avveckling av obligatoriet. En manifestation i Stockholm organiserades av ett antal olika studentkårer, där man viftade med banderoller och skrek slagord till förmån för obligatoriet. Huruvida det var denna manifestation som ledde till att Unckel ersattes med Tham och studenterna räddades från obligatorieavvecklingen, är dock osäkert.

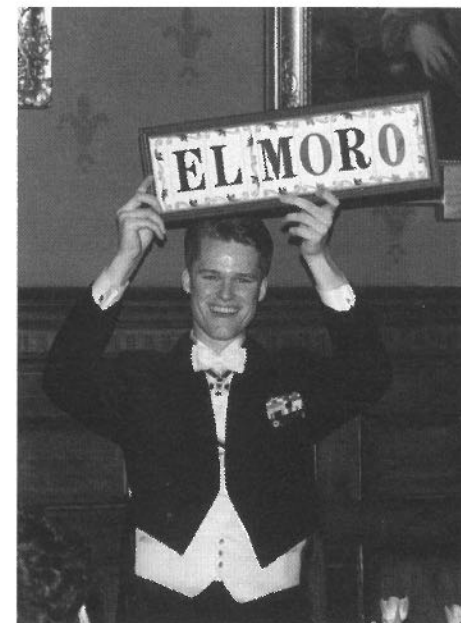
Det som upprörde Södermanland-Närkingarna mest denna vår var inte vad som hände på den politiska arenan utan att det regnade på Valborg. Speciellt störde detta de 16 landsmän som på hemlig ort hade byggt en punschveranda som i hemlighet forslades till kvarteret och uppställdes i nationsträdgården tidigt på valborgsmorgonen. På grund av det usla vädret satt de och frös med sin punsch utan att bli beundrade av någon annan än den gamla damen i Gula villan som snällt bjöd på kaka. Det dåliga vädret påverkade även tredje kurator Jens Johnsson som, likt valutamarknadens aktörer, spekulerat i champagneåtgången. Tyvärr sjönk efterfrågan på grund av vädret och nationen stod med ett gigantiskt champagnelager som vi sedan har fått njuta av under resten av årets fördringar.

Som sig bör var det strålande väder på Majmiddagen. Andre kurator Katarina Wigles hembygdstal rörde våra hjärtan och krönikören Joakim Vaverka avslöjade många pinsam historia om landsmännens leverne under sin rekordlånga uppläsning (35 minuter). Kören överraskade gästerna genom att komma inklätrande genom ett av festsalsfönstren under krönikans upplä-

sande. Nervositeten inför speket var stor hos gästerna, men Spexdirektör Pontus Back bjöd på ett strålande spex i Gustavianums anatomiska teater.

Veckan före vårbalen är en tid då man bör tentaläsa, men misslyckas med detta på grund av den lockande solen. De som studerade minst var förmodligen de internationella sekreterarna Karin Timm och Anne Strömberg som reste runt Mellansverige med stipendiater från våra vännationer. Som sig bör var många Södermanland-Närkingar ute och sjöng serenade natten före vårbalen. Körens herrar sjöng i vanlig ordning bäst men de andra herrkonstellationerna gjorde också en insats som man får bedöma som entusiastisk. Vissa

balgäster må ha varit lite trötta efter nattens övningar men vårbalen står ändå i en särklass som den mest romantiska av alla fester. Årets bal blev också något extra då vår nationskör gästades av Närkeslättens Studentsångare ledd av nationskörens före detta dirigent Staffan Holst. Det var en fantastisk upplevelse att vara omgiven av nationskören på kommittésidan och Närkeskören på gustavianska sidan av festsalen.

Bryggan – ett vattenhål för sommartörstiga

Efter tentornas slut utbröt sommaren, vilken skulle visa sig bli den varmaste i mannaminne. Nationens sommarrestaurang Bryggan blev ett vattenhål för Uppsalas alla kvarvarande studenter. Revolutionsgasquen var en strålande tillställning med 34 graders värme, vilket ledde till att inte en enda landsmans skjorta var torr, trots ett antal utplacerade bordsfläktar. Kören framförde en fortsättning på sitt bejublade revolutionsspex året innan och Hornboskapen spelade ”När vi gräver guld i USA” till allas jubel. Gästerna fick inta kaffe utomhus för att undvika kollektivt värmeslag och kvällens hedersgäst Carl-Uno Sjöblom höll tacktal på temat ”det var bättre förr.”

Sommaren tog slut och alla kunde pusta ut och återgå till den härliga nationsvardagen. I vanlig ordning åkte ämbetsmannen på kongress, denna gång till Norredatorp. Platsen hade varit hemlig för deltagarna och det verkar som om detta även gällde busschauffören som körde runt halva Uppland för att ta sig till det lilla torpet. Förutom policydiskussioner gick kongressen i

Magnus Hjort och Ingemar Janson vid invigningen av Gula paviljongen, Valborgsmässoafton 1994.

musikens tecken. Sånganförelse Johan Södergren täckte ett helt spektrum från Botkyrkas Latin Kings till Jönköpings frikyrkosånger på de mest konstiga tidpunkter till allas glädje.

Med höstterminen kom också nya recentiorer. Recentiorsförelse Sara Järlgren och Sofia Olofsdotter skrev in hundratals glada nykomlingar i den akademiska världen. Recentiorsmottagningen var enorm som brukligt på hösten. Recentiorsgasquen var mer stilfull och det framfördes ett förvånansvärt bra spex. Jubelrecentioren Märten Sandmark visade att även en recentior kan behärska alla retorikens konster

Landskap två infann sig i slutet av oktober med den vanliga kandidatner-rositeten. De lättade och lyckliga vinnarna var bland andra Agneta Björnsjö (Älvsjö) som valdes till andre kurator, Emma Fornander (Nyköping) och Åsa Nilsson (Örebro) som blev klubbmästare samt Lena Fogelström (Bromma) och Daniel Johansson (Nynäshamn) som blev restaurangvärdar.

Från Gäddfest till Gåsmiddag

Helgen därefter hade Nyländs nation Gäddfest. Andre kurator Katarina och jag ville inte missa denna sägenomspunna fest, men vi hade definitivt ont om tid. Det visade sig att Wermlands nations kuratel hade samma problem och önskan. Som tur var hade Finair förmånliga priser, så vi flög storstilet till Finland samma eftermiddag som festen, iklädda frackar och balklänningar till

Recentiorerna eskorteras till höstens mottagning i Aulan från Nationshuset.

våra medresenärers stora uppskattning. Efter att ha forcerat tullkontrollen och flygplatsen tog vi en taxi och kom precis till fördrinken. Det var värt besväret. Middagen, nachspelet och sillisen var fantastiskt trevliga i god Nyländsk tradition.

Att Gåsmiddagen är höstens största högtid visade det intensiva köandet. I över tolv timmar satt de tappra potentiella middagsgästerna i kylan innan klubbmästarna förlöste deras väntan. Klubbmästarna gjorde ingen besviken; med papper machégås i taket och vilda spelmän charmades gästerna. En som också charmade nationen var hedersledamot installandus Carl-Jan Granqvist, som anlände något sent, och vann allas hjärtan då han lovade donera 100 flaskor Loirevin till våren. Tredje kurator Mattias Dernelid högg snabbt Carl-Jan vid groggbänken och lyckades övertyga honom att 65 av dessa skulle användas som sittningsvin till Majmiddagen. Detta ser alla vid skrivandets stund fram emot.

Klubbmästarna hade i slutet av november arrangerat herrmiddag. Temat var osäkert men det bejakade gästernas leklust. Att få köra bilbana och spela hockeyspel under fördrinken var på helt rätt nivå för gästerna. Lekarna under middagen handlade mycket om snapsskickning. Tyvärr kan man konstatera att Gotlands tredje kurator Lucas Linné bräckte alla Södermanland-Nerikingar då han skickade en hel flaska Absolut Kurant till sin kollega Mattias Dernelid.

Nye hedersledamoten Carl-Jan Granqvist installeras på Gåsmiddagen 1994.

Slaget om Vättern är en årlig tävling mellan nationerna som ligger vid Vättern, det vill säga Smålands, Östgöta, Västgöta och Södermanlands-Nerikes nation. Dessa tävlar i grenarna spex, sång och retorik. Tyvärr har den Södermanland-Nerikingska segern tidigare lyst med sin frånvaro, till skillnad från de andra nationerna som alla kunde pryda sina bröst med guldmedaljer. Årets lag var toppat med redaktör Oscar Tiberg som retoriker, Spexdirektör Pontus Back med sin spexgrupp och Johanna Bernsel som sångerska. Resultatet lät inte vänta på sig och vår nation sopade mattan med våra Vätterngrannar. Det är helt odiskutabelt att Närke är Vätterns krona och därmed skall denna sjö tillhöra den bästa av nationer.

I det tyngsta vintermörkret infann sig Lucia. Nationsnämnden var dock inte helt på det klara med när Luciagasquen skulle

infinna sig. Efter några turer visade det sig emellertid att Lucia är på Lucia-dagen och inte på Luciaafton. Lyckliga i denna förvissning kunde nu landmännen tävla om vilket pepparkakshus som var finast. I år vann Tunavallen, skapad av Torshälla- Eskilstuna Kamratförening, knappt före Globen av Vi från stan. Det vanligtvis atonala Luciatåget till Inspektör förstärktes på Luciamorgonen av Arkadien Ettan Vänsters morgonpigga Lucior och tomtar. Inspektör och fru inspektör såg mycket imponerade ut av den 10 minuter långa luciashowen som de bjöds på i Skytteanum.

Något som också imponerade var Luciagasquen. Speciellt de gästande kuratorerna från Smålands, Gotlands, Uplands och Kalmar nation skruvade sig i stolarna när de såg och hörde nationens spex, kör och tal. Ingen av de närvarande kommer att glömma det fantastiska spexet där Emil Nord gestaltade Lucia på ett lysande sätt. Kören gjorde också en strålande insats med sång som skulle få den mest rutinerade klosterkör att bli grön av avund. Mest av allt imponerade Hornboskapen, som understött av IF Trikadiens fotbollslag framförde "När vi spelar boll i Eriksberg".

Stipendiet årets Södermanland-Neriking utdelades till Erik Ronne. Erik är känd bland de flesta som har varit i nationsrestaurangen någon gång de senaste tio åren. Han har nyligen disputerat i organisk syntes men är känd hos landsmännen som den eviga bartendern och bland Uppsalas alla studenter som en framstående studenthistoriker med många genomförda studenthistoriska rundvandringar och tillbakablickande Ergoartiklar.

Juluppehållet infann sig och landsmännen hemförlovades av Inspektör Lewin. Några som inte åkte hem för julen var julrestaurangvärdarna Tobias och Theresa Ekblom. De hade förutom den sedvanliga restaurangen också ett

Trikadien och HB sjunger och spelar tillsammans "När vi spelar boll i Eriksberg" på Lussegasken.

överdådigt julbord till ett konkurrenskraftigt pris där många landsmän sågs smörja kråset.

Det var bättre förr – ännu på 80-talet

Vårterminen kom och med den även ett nytt lag av ämbetsmän vilka skulle åka på kongress. Denna gång styrdes kosan till Börjesviks sommarbarnsgård på Djurö (beläget i Uppland, tyvärr). Programmet var mycket intensivt med ovanligt många programpunkter. Seniorföreningens ordförande Jonte Smedberg talade passionerat om nationens historia och om varför det var bättre på 80-talet. Insamlingsgeneral Mikael Cederqvist ledde en brainstorming och diskussion om insamlingen där namnet SNart-97 kom fram. Självklart diskuterades också sexapolicy och inngångsproblematik, två ämnen som en kongress med självrespekt inte kan förbise. Om höstens kongress gick i musikens tecken var dock dennas kongress helt i management-doktrinernas tema.

Med den nya terminen kom också nya entusiastiska recentiorer. Det visade sig snart att de flesta nyankomna internationella studenterna kände att Södermanland och Närke också omfattar världens alla länder utanför Sveriges gränser. Detta är självklart roligt då vår nation alltid har haft internationell karaktär med inspiration från Frankrike, Madagaskar och Spaniens Mohrer samt att många landsmän i exil arbetar i höga poster i svensk utrikesförvaltning. Åran skall dock huvudsakligen gå till de internationella sekreterarna Eva Skarp och Dan Eliasson vilka gett nationen en plats på världskartan.

Det kom flera nyheter till denna terminsstart. Söndagmiddagen som länge har varit ett problem barn med få besökare omstartades med namnet "restaurant beat". Vår trendkänslige tredje kurator Mattias Dernelid och beatvärdin-

norna Maria Garelius och Jenny Gamfeldt lärde snabbt landsmännen vad cross-over betyder (För den oinvidde, mat från jordens alla hörn med mycket röd basilika, lime och yoghurt). Nationslunchen genomgick även den en rejäl förändring. Lunchen blev plötsligt "Nisses Bistro" (Nils Romblad är nationslunchens kock). Inget bistro med självrespekt saknar rutiga dukar, vilka snabbt inskaffades. Var alla franska lunchsluskar kom ifrån är ännu ett mysterium, men det är en klar fördel att kunna tala franska när man beställer. Den mest omtalade förändringen var de brickor som inköptes, vilket är en minst tio år gammal långbänk som nu har lösts till många äldre landsmäns förtret.

Marjasin till Majmiddagen

För att klara av renoveringen beslutade Förvaltningsdirektionen under hösten att anställa en insamlingsgeneral. De sökte vitt och brett och fann till sist en glad Oxelösundsbo i form av klubbmästare emeritus Mikael Cederqvist. Snart började han jaga landsmännen med olika uppgifter inför insamlingen och vi hoppas nu att han får ett framgångsrikt projekt. Förvaltningsdirektionen sökte samtidigt en värdig ordförande för insamlingens honorärkommitté. Valet föll på Örebro landshövding emeritus Sigvard Marjasin. Insamlingen skall inledas på Majmiddagen och med den laguppställning som vi nu har ser framtiden synnerligen ljus ut.

Hornboskapen, som på senaste tiden förnyat sin dansmusikrepertoar, gav sig i slutet i februari iväg på Hollandsresa. Av de rapporter man har fått ter det sig som boskapen totalt dominerade en mindre stads karneval och att resans deltagare hade fantastiskt roligt. Att HB sedan lyckades medverka i 400-årsbalen samma dag de kom hem får man se som det yttersta beviset på deras 152-åriga vitalitet.

Något som inte tidigare har varit vitalt är nationens hembygdskontakt. Med detta i tankarna instiftades en hembygdsnämnd, som snabbt döptes om till Kontaktutskottet. Detta utskott skall arbeta med den löpande hembygdskontakten på nationen, vilket innebär pressbearbetning, gymnasiebesök, företagsdagar och annat som leder till en mer levande kontakt. Verksamheten har snabbt dragit igång under KU ordförande Carl Löfvenborgs ledning och nationen har under våren informerat gymnasieskolor och Rotaryklubbar.

Ett ständigt diskussionsämne mellan nationerna är frågan om vilken nation som är äldst. På det Internordiska nationsseminarieret på hösten överraskade sex av Uppsalas nationer Nordens övriga nationer med att hävda att de var äldst. Självklart är det så att den bästa nationen också är den äldsta av nationer vilket bevisas av den Södermanländska matrikeln från 1599 som tar upp två medlemmars namn från 1595. För att fira detta arrangerades i mars en 400-års bal. De ambitiösa klubbmästarinnorna Emma Fornander och Åsa Nilsson hade arrangerat en fest som många sent kommer att glömma. Gästerna fick vid fördrinken beskåda gamla matriklar och samtidigt lyssna på ett band där Hans Villius berättade om hur det hela började. Inspektör förgyllde som vanligt kvällen med sitt taktal där han överlämnade en gåva från Andalusien i form av skylten EL MORO för att varna landsmännen för Mohrens list.

Överraskande snabbt kom nationen till terminens mitt, vilket betydde kon-

gress och ämbetsmannamiddag. Middagen, som är något av nationens firmafest, var glad och entusiastisk. De olika bordet tävlade i skönsång och knep och knåp under stor koncentration. Vid kaffet, då vissa ämbetsmän var mindre koncentrerade, framförde kuratelet ett bejublat spex på tema "Nile-Nation" där ämbetsmännen glatt häcklades.

Kulturen fröjdades på nationen under vårterminen. Nationsteatern satte upp en pjäs med ovanligt många kvinnoroller och få mansroller vilket passade teatergruppens sammansättning. Premiären på "Gudomliga Ord" var en stor succé vilket befäste teatergruppens ställning som en av de bästa i Uppsalas studentvärld. Nationkören har under året arbetat med jubileumsspexet "Sångarprinsen". Detta kommer att sättas upp efter presstoppet, men med tanke på den entusiasm som alla deltagare visar står det som självklart att även detta kommer att nå en stor framgång.

Vårens stora begivenhet för nationens damer är damsupén, som i år sålde slut på biljetterna efter en halvtimme vilket störde många festsugna damer. Temat för supén var moderskap vilket verkade aktuellt för deltagarna med tanke på den frenesi de hade vid de olika moderskapsprövningsstationerna. Fru inspektör visade stor rutin på många olika stationer, speciellt vid den station, där man skulle visa hur en rejäl utskällning av en tonåring skulle gå till. Sittningen lystes upp av ett fantastiskt spex av spexdirektör Mårten Sandmark, smöriga ballader av Gosskören och självklart fru inspektörs tal.

Vid dags dato är det några dagar till Landskap 2 där min efterträdare historia kommer att ta vid. Det känns tidigt att sammanfatta min tid men det måste göras. Från vår till vår har vi arbetat med att dra igång insamlingen, knyta nationen närmare hembygden, förbättra verksamheten och fördjupa traditionerna. Jag vill passa på att tacka alla landsmanninor och landsmän i allmänhet och nationens sekreterare Elsa Bonin i synnerhet. Sedan 1968 är det Elsa som har stått för den ovärderliga kontinuitet och ordning som vår nation behöver så väl. Jag är den siste av Förste Kuratorer som haft förmånen att arbeta med henne, eftersom hon kommer att gå i pension till sommaren. Jag kan omöjligt uttrycka all den tacksamhet som jag och alla mina företrädare känner, men jag vill tillägna henne denna sista mening. **Tack Elsa!**

3 Q Matias Dernelid i sitt rätta element, Puben.

Nationens ekonomi

Av Katarina Wigle

Nationens ekonomi 1994 visar trevligare siffror än på länge! I fjärran skymtade verkligen det ljus som andre kurator em. Fredrik Forss hyste sitt hopp till i majhälsningen 1994. De spar- och åtgärds paket som lanserats under tidigare år med åtstramad kostnader och höjningar av alla priser med någon krona har verkligen givit eftersträvat resultat. Nationen gick med vinst och resultatet för 1994 blev närmare bestämt 395 178,20 kr! Detta glädjande resultat har sin grund i flera olika faktorer; landsmännens sparsamhet, bättre täckning på försäljningen, höjda nationsavgifter och sist men inte minst en fantastisk sommar.

Ämbetsmännens fantastiska finurlighet att lösa alla typer av problem visste inga gränser under året. Många är de alternativa lösningar som fundrats ut för att nationen skall slippa betala pengar ur sin kassakista. Aila skrymslen och vrår har sökts igenom på jakt efter användbara, sedan länge bortglömda, ting. Året inleddes med att Backmanska villan genomgick en rejäl uppfräschning under ledning av tre glada landsmän. Möbler letades fram och blev som nya i händerna på vaktmästare Kurt Åhlen. Äntligen fick vår vackra men svårplacerade Olrogssoffa en passande placering där den kan komma till sin fulla rätt. Ännu mer uppfinningsrikedom och hembygge kom till användning när puben pryddes med hyllor fyllda med både böcker och prylar.

Nationen är ett populärt tillhåll, inte bara för landsmännen, och våra aktiviteter besöks frekvent av Uppsalas studenter. Detta får naturligtvis glädjande konsekvenser för försäljningen. Vi har bättre täckning på det vi säljer än vad vi haft tidigare, vilket har varit av stor betydelse för det positiva resultatet. Det numera 29-åriga Antitequet tycks långsamt återhämta sig från sin formsvacka. Under våren gästades nationen av olika, mer eller mindre kända, band varje söndag. Detta genererade vare sig vinst eller förlust men det var kul så länge det varade och fick Uppsalas studenter att åter börja prata om Snerikes Antiteque.

Tankar på den gångna sommarens "Bryggan", med sitt granna faluröda staket, får många landsman att le lyckligt. Inte bara minnet av ljuva sommarkvällar, god mat och trevlig stämning fröjdar våra sinnen utan även vetskapen om att sommarens vinst blev över tvåhundra tusen kronor.

Nationen har inte införskaffat någon större mängd nya ägodelar under året men flera av våra käraste inventarier har renoverats och putsas. Den enda större nyinvestering som gjorts innebar att pubkökets haverimässiga diskmaskin byttes ut mot en nyare, fungerande variant. Nedre trapphallens stora mäsingsljusplåt renoverades i början på året, den är numera buckelfri och dessutom åter försedd med en ljushållare. Under hösten sändes åtta av festvå-

ningens tavlor iväg för rengöring och renovering däribland Prins Eugens Den ljusa natten och Carl Carlsson Gyllenhielms porträtt.

Slutligen vill jag tacka alla landsmän och landsmaninnor för det år som gått, för alla idéer, allt engagemang och framförallt för alla påhitt som gjort 1994 till ett så fantastiskt och minnesvärt år!!

2 Q Katarina Wigle: "Resultatet pekar uppåt".

Nationsföreningar

IF Trikadien

Ordförande: Andreas Lundin

Sekreterare: Sofia Belin

IIB:s Vänner

Ordförande: Lennart Åqvist

Sekreterare: Olle Nordberg

Wasaloppsorden

Ordförande: Sten Åkerlund

Sekreterare: Ulf Johansson

Vännerna från Nyköping

Ordförande: Carl Lövenborg

Sekreterare: Åsa Löfgren

Södertälje förening, Telge Tokar

Ordförande: Jacob Stening

Sekreterare: Björn Grinder

Vännerna från V Sörmland

Ordförande: Tapio Liimatainen

Sekreterare: Janne Silvergren

Vi från Stan

Ordförande: Emil Nordh

Strängnäs föreningen

Ordförande: Gösta Dreifeldt

Sekreterare: Jonas Landström

Kamraterna från Örebro

Ordförande: Anders Björkwall

Torshälla-Eskilstuna Kamratförening

Ordförande: Lasse Hellberg

Mattias Axelsson

HB:s musikanförare

Mattias Johansson

HB:s anförare

Monica Larsson

SNQFC

Karin Eckered

SISN

Thomas Pettersson

Nationens ämbetsmän och nämnder under läsåret 1994–1995

Inspektor:	Prof. Leif Lewin	
Proinspektor:	Doc. Lennart Åqvist	
Förste Kurator:	Jur.stud. Gustaf Lind	
Andre Kurator:	Fil.stud. Katarina Wigle	Ht-94
	Fil.stud. Agneta Björnsjö	Vt-95
Tredje Kurator:	Fil.stud. Mattias Dernelid	
Skattmästare:	Jur.kand. Gunnar Ekman	
Bibliotekarie:	Fil.stud. Martin Sundin	
Klubbmästare:	Jur.stud. Magnus Hjort	Ht-94
	Fil.stud. Karin Eckered	HT-94
	Fil.stud. Emma Fornander	VT-95
	Fil.stud. Åsa Nilsson	VT-95
Utskännings- föreståndare:	Restauratör Hermann Fricke	
Musikanförrare:	Fil.stud. Mattias Johansson	
Sånganförrare:	Fil.stud. Johan Södergren	HT-94
	Jur.stud. Pontus Back	VT-95
Krönikör:	Fil.stud. Johannes Hylander	HT-94
	Fil.stud. Johan Södergren	VT-95
Nationsfotograf:	Jur.stud. Emil Nordh	HT-94
	Fil.stud. Anna Sollén	VT-95
Kårmarskalk:	Med.stud. Erik Norrman	HT-94
	Fil. stud. Björn Kullinger	VT-95
1:e Fanbärare:	Fil. stud. Martin Sundin	HT-94
	Fil.stud. Lotta Lindgren	VT-95
2:e Fanbärare:	Fil.stud. Lotta Lindgren	HT-94
	Fil.stud. Daniel Johansson	VT-95
HB:s anförare:	Jur.stud. Monica Larsson	
Redaktör:	Jur.stud. Oscar Tiberg	HT-94
	Fil.stud. Lasse Hellberg	
	Fil.stud. Martin Hammarström	VT-95
Internationell Sekreterare:	Fil.stud. Eva Skarp	
	Fil.stud. Jenny Zachrisson	HT-94
	Fil.stud. Dan Eliasson	VT-95
Nämndsekreterare:	Fil.stud. Agnes Reuterskiöld	HT-94
	Fil.stud. Theresa Ekblom	VT-95
Stipendiesekreterare:	Jur.stud. Maria Dahlberg	HT-94
	Med.stud. Erik Norrman	VT-95
Recentiorsförman:	Fil.stud. Sara Järlgren	HT-94
	Fil.stud. Sofia Olofsdotter	
	Fil.stud. Jan Silvergren	VT-95
Programsekreterare:	Jur.stud. Maria Dahlberg	HT-94
	Fil.stud. Carl Löfvenborg	VT-95
Teaterdirektör:	Fil.stud. Walter Thyselius	

Spexdirektör:	Jur.stud. Pontus Back	HT-94
	Fil. stud. Mårten Sandmark	VT-95
Tisdagsvärdar:	Fil.stud. Theresa Ekblom	HT-94
	Fil.stud. Johanna Engström	HT-94
	Fil.stud. Eva Broberg	VT-95
	Fil.stud. Anne Örtegren	VT-95
Torsdagsvärdar:	Fil.stud. Anna Karin Hult	HT-94
	Fil.stud. Annelie Persson	HT-94
	Fil.stud. Karin Möller	VT-95
	Fil.stud. Peter Selin	VT-95
Restaurangvärdar:	Fil.stud. Anders Taaler	HT-94
	Jur.stud. Fredrik Ahlesten	HT-94
	Fil.stud. Tobias Ekblom	HT-94
	Fil.stud. Lena Fogelström	VT-95
	Fil.stud. Daniel Johansson	VT-95
Helgkaffevärdar:	Fil.stud. Lena Fogelström	HT-94
	Fil.stud. Karin Möller	HT-94
	Fil.stud. Jenny Gamfeldt	HT-94
	Fil.stud. Åsa Havland	HT-94
	Fil.stud Elisabeth Andersson	VT-95
	Fil.stud. Åsa Lövgren	VT-95
	Fil.stud. Magnus Olausson	VT-95
	Fil.stud. Magnus Hessel	VT-95
Söndagmiddagsvärdar:	Fil.stud. Johanna Freed	HT-94
	Fil.stud. Jan Silvergren	HT-94
	Fil.stud. Jenny Gamfeldt	VT-95
	Fil.stud. Maria Garelius	VT-95
Fredagmiddagsvärdar:	Fil.stud. Martin Thor	HT-94
	Med.stud. Anton Rasch	HT-94
	Fil.stud. Kristina (Tina) Malmberg	VT-95
	Fil.stud. Tobias Ekblom	VT-95
Idrottsförman:	Fil.stud. Andreas Lündin	HT-94
	Fil.stud. Birgitta Schulze	VT-95
Närradioförmän:	Fil.stud. Henrik Waldenström	HT-94
	Fil.stud. Henrik Öhrn	HT-94
	Fil.stud. Mattias Axelsson	VT-95
	Jur.stud. Oscar Tiberg	VT-95
Filmförman	Fil.stud. Dan Eliasson	HT-94
	Fil.stud. Lisa Möller	VT-95
Arkivarie:	Jur.kand. Ulf Nilsson	
	Fil.stud. Nicklas Amelin	
Nationskaplan:	Teol.lic. Stanley Rydell	
Kören:	Fil.stud. Lennart Köhler (kördir.).	
	Fil.stud. Anna Wembelius	HT-94
	Fil.stud. Lasse Swahn (dirigent.)	
Insamlingsgeneral:	Mikael Cederqvist	VT-95
Nationsnämnden:	Förste Kurator	
	Andre Kurator	
	Tredje Kurator	

	Nämndsekreteraren Fil.stud. Henrik Olausson Fil.stud. Lotta Bäcklin Fil.stud. Susanne Jonsson Jur.stud. Oscar Tiberg Fil.stud. Jens Johnsson Fil.stud. Joakim Vaverka Fil.stud. Agneta Björnsjö Fil.stud. Agnes Reuterskiöld Fil.stud. Karin Eckered Fil.stud. Johannes Hylander Jur.stud. Olof Wetterqvist Fil.stud. Pontus Weström	HT-94 HT-94 VT-95 VT-95
NN-suppleanter:		
Programvärdar:	Fil.stud. Andreas Lündin Fil.stud. Cecilia Hörnfeldt Fil.stud. Carl Löfvenborg Fil.stud. Gösta Dreifeldt Jur.stud. Sarah Modigh Fil.stud. Thomas Blomsterberg Fil.stud. Annika Söderman	HT-94 HT-94 HT-94 VT-95 VT-95 VT-95
Nationsfullmäktige:	Inspektor Proinspektor Skattmästaren Förste Kurator Andre Kurator Tredje Kurator Programvärdar Programsekreterare Klubbverket	
Stipendienämnden:	Förste Kurator Stipendiesekreteraren Fil.stud. Magnus Lörvall Med.stud. Erik Norrman Fil. stud. Charlotta Persson Teol.stud. Örjan Melin Fil.stud. Martin Hammarström Med.stud. Anton Rasch Fil.stud. Daniel Johansson Fil.stud. Karin Mårtensson-Stjern Dahl	
Biblioteksämnden:	Andre Kurator Bibliotekarien Arkivarierna Fil.stud. Sara Järlgren Jur.stud. Maria Eriksson Jur.stud. Olof Wetterqvist Fil.stud. Anna Magnusson Fil.stud. Björn Kullinger Fil.stud. Andreas Lündin	

	Fil.stud. Sofia Olofsdotter Fil.stud. Lena Frenje	
Stadgeutskottet:	Fil.stud. Richard Söderberg Fil.stud. Anneli Berglund Jur.stud. Malin Wallin	
Valutskottet:	Förste Kurator Fil.stud. Charlotta Persson Fil.stud. Maria Gerelius Fil.stud. Karin Eckered Jur.stud. Ingemar Janson Fil.stud. Adam Fischer Fil.stud. Emma Fornander Jur.stud. Pontus Back Fil.stud. Åsa Nilsson Fil.stud. Johan Törnhage Fil.stud. Anne Örtegren Fil.stud. Hans Dahlberg Jur.stud. Maria Dahlberg Fil.stud. Sara Järlgren Fil.stud. Johanna Bernsel	HT-94 HT-94 HT-94 HT-94 HT-94
Valutskottet: (forts).	Teol.stud. Örjan Melin Jur.stud. Emil Nordh Jur.stud. Oscar Tiberg	VT-95 VT-95 VT-95
Förvaltningsdirektion:	Skattmästaren Förste Kurator Andre Kurator Tredje Kurator Dir. Bo Eklöf Redovisningschef Bo Lindquist Dir. Göran Ågerup Jur.kand. Stefan Ränk Univ.råd. Gunnar Wijkman Borgarrädssekr. Håkan Tenelius	
Stift. Södermanlands- Nerikes Nations studentbostäders Styrelse:	Skattmästaren Förste Kurator Andre Kurator Tredje Kurator Dir. Bo Eklöf Redovisningschef Bo Lindquist Dir. Göran Ågerup Jur.kand. Stefan Ränk Univ.dir. Gunnar Wijkman Borgarrädssekr. Håkan Tenelius	

Nya medlemmar sedan förra Majhälsningen:

Ständiga:

Jan Mårtensson
Thunstrasse 67
3008 BERN, Schweiz

Dir. Pol mag Stellan Lind
Artillerig. 22
752 37 UPPSALA

Jur.kand. Ulla Wegenius
Tysta gatan 14
115 20 STOCKHOLM

Johan Fall
Hallandsg. 28
118 57 STOCKHOLM

Doktor Göran Wegenius
Repslagareg. 21 D
753 33 UPPSALA

Fil.stud. Karin Eckered
S:t Larsg. 6 B
753 11 UPPSALA

Fil.stud. Åsa Nilsson
S:t Johannesg. 32 A:17
752 33 UPPSALA

Fil.stud. Emma Fornander
c/o Rydén, Gropgränd 2 B
753 10 UPPSALA

Årsbetalande:

Doc. Jan Holmer
Knastås 2302
439 94 ONSALA

Jur.stud. Ulf Nilsson
S:t Johannesg. 32 A:27
752 33 UPPSALA

Ändring från årsbetalande till Ständig medlem:

Pharm. kand. Inger Larsson
Egilsg. 8 B
753 34 UPPSALA

Överläkare Bo Nelzen
G:a Skolg. 3 B
614 00 SÖDERKÖPING

Axel Sjöstedt
Regins väg 8
754 40 UPPSALA

Dag och Karin Sörbom
Eriksg. 16 B
752 28 UPPSALA

Adj. Karin Jeurling
Parkg. 3
775 52 KRYLBO

Ingrid och Johan Irhem
Laxv. 65 B
181 32 LIDINGÖ

Per-Åke Wetterqvist
Brödrag. 5 B
412 74 GÖTEBORG

Dir. Fil.kand. Bertil Lindmark
Esplanaden 21 A
392 34 KÄLMAR

Verkst. dir. Christian Wegenius
Tysta gatan 14
115 20 STOCKHOLM

Jeanette Fall
Hallandsg. 28
118 57 STOCKHOLM

Sångare, TV-kvinna Marie-Louise Werner
Kronobergsg. 11
112 38 STOCKHOLM

Jur.stud. Magnus Hjort
Krong. 4 A:34
752 38 UPPSALA

Fil.stud. Mattias Dernelid
S:t Larsg. 6 B
753 11 UPPSALA

Andras Baky
Djäkneg. 79:130
754 25 UPPSALA

Prof. Birger Pejler
Vattgårdsv. 9
743 34 STORVRETA

Landsarkivarie Lars Otto Berg
Liljeg. 20 E
753 24 UPPSALA

Fil.dr. Carl Risinger
Odensg. 2 B
753 15 UPPSALA

Medlemskap i

SÖDERMANLANDS-NERIKES NATIONENS SENIORFÖRENING

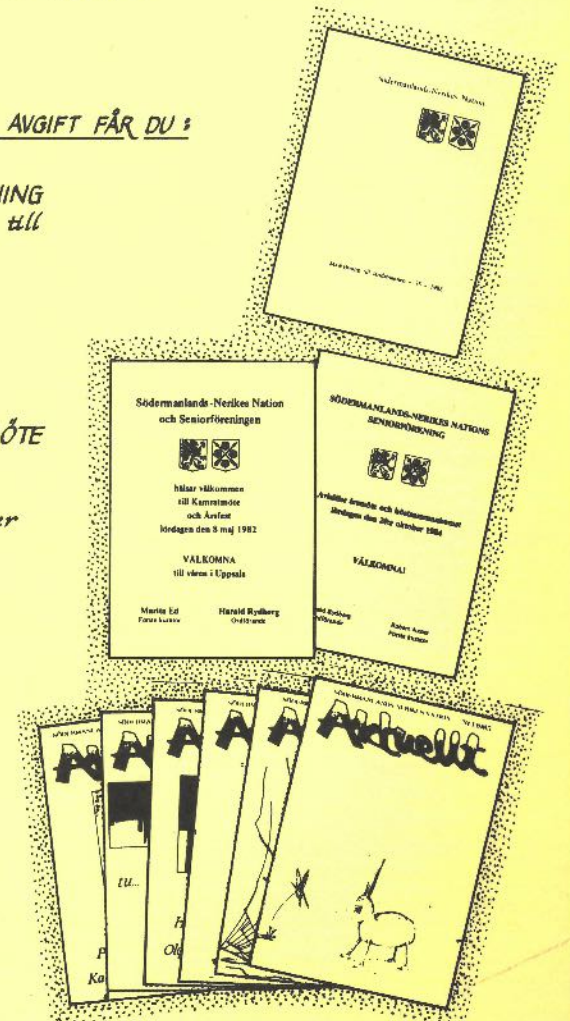
får du lätt genom att sätta in 50 kr (ständig medlem 300 kr)
på föreningens postgiro nr 25906-9

FÖR DENNA BLYGSAMMA AVGIFT FÅR DU:

- Årsskriften MAJHÄLSNING som kommer ut lagom till Valborgsmässofirandet

- Kallelse till KAMRATMÖTE i maj vart femte år och till ÅRSFEST andra lördagen i oktober övriga år

- Nationens tidning AKTUELLT som kommer med sex nummer om året

FÖRENINGEN FÖR "ENVAR SOM ÄR INTRESSERAD AV OCH ÖNSKAR FRÄMJA FÖRENINGEN OCH NATIONENS VERKSAMHETER"